



5 ПАЛЁТЫ ПА-НАД ВАЙНОЙ

Вайна падзяліла гэту сям'ю фізічна. Ужо больш за год брат і сястра не могуць абняць адзін аднаго. Але духоўна яны разам...

11 ЛЁС ПАДАРАВАЎ ЯГО СІНГАПУРУ

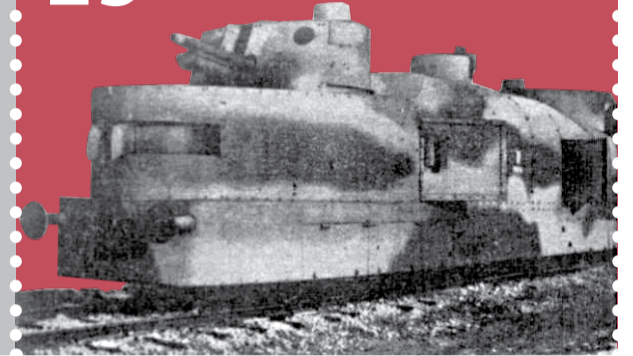
Лі Кван Ю — чалавек, які стварыў нацыю там, дзе яе не было, і пераўтварыў былую калонію ў квітнеючую дзяржаву



6 ЗІНАІДА ТАРАСЕВІЧ: ПРА КУРАПАТЫ Я ДАВЕДАЛАСЯ Ё 1946 ГОДЗЕ

Старшыня Беларускай асацыяцыі ахвяраў палітычных рэпрэсій Зінаіда Тарасевіч нарадзілася ў ГУЛАГУ ў 1937 годзе і толькі ў 1945-м вярнулася з бацькамі на радзіму продкаў

15 ТРЫ ВАЙНЫ ДВУХ БРОНЕЦЯГНІКОЎ



Прывітанне ад Міхаіла Гарбачова

Мы вяртаемся ў гарбачоўскія часы, але не ў «перабудову і галаснасць», а ў эканамічную стагнацыю

Сяргей ПУЛЬША



Напрыканцы сакавіка буйнейшыя «флагманы індустрыі», як іх называлі ў савецкія часы і як іх называе Аляксандр Рыгоравіч, заявілі пра спыненне вытворчасці і перавод сваіх працоўных на 2/3 аплаты заробку: акурат як у апошнія гады «гарбачоўшчыны». З 27 сакавіка па 6 красавіка галоўны канвеер спыніў МАЗ. З 27 сакавіка да 6 красавіка часткова не працуе МТЗ. З 26 сакавіка па 1 красавіка «ў адпачынку» бабруйскі завод масавых шин, да 6 сакавіка — «Магілёўтрансмаш».

Такая сітуацыя — па ўсёй краіне. Апошнім часам многія прадпрыемствы пераводзяцца на скарочаны працоўны тыдзень або вымушаюць рабочых пісаць заявы на адпачынку за свой кошт. Толькі за пачатак сакавіка такія сігналы паступалі з «Гомсельмашу», Асіповіцкага завода аўтамабільных агрэгатаў, Светлагорскага завода жалезабетонных вырабаў, Бабруйскага завода дэталей і агрэгатаў, згаданых «Магілёўтрансмашу» і МТЗ, «Строммашыны», «Гомельдрэва», Мінскага падшыпнікавага завода, і нават з Беларускай чыгункі і ААТ «Віцебскія прадукты». А пра колькі такіх прадпрыемстваў мы не даведваемся, бо людзі з іх у інтэрнэт не пішуць?

Да чаго гэта прывяло ў гарбачоўскія часы, мы выдатна ведаем: сто тысячаў рабочых на вуліцах Мінска і агульнанацыянальны страйк па ўсёй краіне.

Ці чакаць народных узрушэнняў зараз? Хутчэй, не. Справа ў

тым, што сама па сабе адсутнасць працы нікога не хвалюе. Наадварот, наш народ любіць халюву. І калі за «простой» пляццё хоць маленькія, але грошы, гэта рабочымі толькі вітаецца. Пра гэта каза і Сяргей Антончык, у 1991-м, — адзін з лідараў рэспубліканскага страйкаму. Паводле яго слоў, страйкі распачыналіся не з-за стагнацыі прадпрыемстваў, а з-за немагчымасці «накарміць народ».

«Па-першае, у канцы Савецкага Саюза ўлады не маглі падтрымліваць «сацыяльны кантракт» з людзьмі. Зараз у рэжыму ёсць магчымасць браць крэдыты, затыкаць дзіркі, плаціць грошы. Па-другое, у той момант таксама грошы невялікія плацілі, але на гэтыя грошы не было чаго набыць, нават па існаваўшых тады талонах і купонах. Зараз крамы пакуль што поўныя тавараў, і аб дэфіцыце ці талонах размова нават не ідзе. Акрамя таго, сацыяльны выбух магчымы, калі аслабляецца цэнтральная ўлада. У 90-я гады было адмоўнае стаўленне людзей да ўлады, ёй верыла можа быць працэнтаў толькі пяць насельніцтва. Зараз, калі ўзяць сацыялітанні, хоць палова, але давярае ўладзе», — каза Антончык.

Па ягоным меркаванні, да страйкаў нам яшчэ далёка. «Лакальныя выходы могуць быць: цэх застрайкаваў, бо не плаціць заробак. Але для агульнанацыянальнага ўзрушэння павінен быць даволі працяглы час эканамічнай стагнацыі — год, два, тры. Тады, можа быць, сітуацыя і будзе нагадваць гарбачоўскія часы», — лічыць Антончык.

Што трэба рабіць, каб гісторыя не паўтарылася? Як ні дзіўна, тое, што абяцаў Аляксандр Рыгоравіч падчас прэзідэнцкай кампаніі 1994 года, — «запусціць заводы». Пытанне толькі ў тым,



У краіны —
\$40
мільярдаў
пазыкаў

як іх запусціць, калі зробленая прадукцыя зусім не прадаецца?

Нічога складанага ў тым, каб «запусціць заводы» няма, і ўсё гэта мы ўжо праходзілі, каза эканаміст Леанід Заіка. «Час усё ж адрозніваецца ад гарбачоўскага — зараз ёсць нейкі рынак, ёсць канкурэнцыя і ёсць класічны крызіс. У гарбачоўскі час руйнавалася краіна, ішоў «распіл

уласнасці», гэта некалькі іншая канфігурацыя. Зараз жа мы ў сітуацыі класічнага эканамічнага крызісу. А таму зараз і задача, можна сказаць, класічная, цалкам простая і натуральная: правесці рэканструкцыю, рэструктурызацыю сваіх прадпрыемстваў і выпускаць прадукцыю, якая патрэбная рынку», — каза Заіка.

Па ягоных словах, для інжынераў, маркетологаў і тэхнолагаў гэта задача простая, — калі яны, канешне, прафесіяналы. «Інжынераў трэба насіць на руках, каб яны маглі ствараць новую прадукцыю і правесці дыверсіфікацыю вытворчасці, а рабочым — засучыць рукавы», — лічыць эканаміст.

Але і сам Заіка зазначыў, што ў краіны — \$40 мільярдаў пазыкаў. Дык дзе ж узяць грошы на мадэрнізацыю вытворчасці?

«Ёсць два метады вядзення вытворчасці. Гэта амерыканскі метад, калі вызначаецца задача і шукаюцца грошы на яе вырашэнне. Амерыканцы казалі: «Нам трэба паляцець на Месяц». І знайшлі пад гэта 40 мільярдаў долараў. А ёсць японскі метад, калі стаўка робіцца не на грошы, а на чалавечы капітал: на веды, на інтарэс людзей, прафесіяналізм і іншае. Таму я і кажу: насіце на руках сваіх інжынераў, тэхнолагаў, маркетологаў. Вось дзе ваш капітал, які здольны вырашыць праблемы прадпрыемстваў. А браць грошы і ўпяндзюрваць іх ва ўсялякае глупства — гэтым хай займаюцца губернатары», — патлумачыў Заіка.

Так што ў нас пакуль ёсць шанец не давесці краіну да гарбачоўскай рысы. Важна, каб мы ім скарысталіся.

Зінаіда Тарасевіч: пра Курапаты я даведалася ў 1946 годзе

Марат ГАРАВЫ

Беларуская грамадская дзяўчка, старшыня Беларускай асацыяцыі ахвяраў палітычных рэпрэсій Зінаіда Тарасевіч нарадзілася ў ГУЛАГУ ў 1937 годзе і толькі ў 1945-м вярнулася з бацькамі на радзіму продкаў.



Зінаіда Антонаўна беражліва захоўвае памяць пра сваіх рэпрэсаваных сваякоў, дамагаецца вяртання роднай хаты ў вёсцы Чыжоўка Папярнянскага сельсавета Мінскага раёна, удзельнічае ў справе абароны Курапатаў і ўвекавечванні памяці беларусаў — бязвінных ахвяраў сталінізму.

Пра сваё асабістае ўсведамленне Курапатаў яна распавяла чытачам «Новага часу».

— Вясной 1946 года, як толькі сышоў снег і падсохла зямля, мая маці Таццяна Зенчык распачала пошук сваёй радні — блізкай і далёкай. Першы паход быў да яе цёткі, якая па звестках матулі жыла ў вёсцы Малінаўка. У гэтыя паходы маці заўсёды брала з сабою і мяне. Такіх паходаў нашых было шмат, бо, па-першае, трэба было дазнацца, хто з радні застаўся жывы за гады зняволення маці ў сталінскіх лагерах і яе адсутнасці ў Беларусі, па-другое, трэба было выканаць просьбу сяброў па няшчасці: адшукаць іх родных і напісаць у Ахтам (канцлагер у Верхнятоймскім раёне Архангельскай вобласці Расіі. — М.Г.), па-трэцяе, вельмі хацелася даведацца, як жыла Беларусь 15 гадоў і 6 месяцаў (з 1930 па 1945), пакуль зняволеная маці, як вораг народа, валіла лес і карчавала пні ў таежнай поўначы, па-чацвёртае, матуля вельмі хацела, каб яе дзіцё ведала гісторыю сваёй Бацькаўшчыны — побыт, звычкі і традыцыі беларусаў.

У выніку нашага першага паходу маці даведалася, што До-

Мне вельмі хацелася даведацца, як жыла Беларусь, пакуль зняволеная маці, як вораг народа, валіла лес і карчавала пні ў таежнай поўначы. Матуля хацела, каб яе дзіцё ведала гісторыю сваёй Бацькаўшчыны

мны Паўлаўны Шалімы — цёткі Шаліміхі — няма ў Малінаўцы з 1930 года. Яе сям'ю спасціг лёс маёй матулі. Але засталіся некаторыя былыя жыхары вёскі, і распачалася гаворка. Маці распавяла, чаму і як апынулася ў таежным пасёлку Ахтама на расійскай поўначы, дзе загінулі 10 чалавек з 11 зняволеных чальцоў сям'і. І раптам адна жанчына кажа: «Ой, Танька, ты адна вярнулася з адзінаццаці, а з ляску, праз які вы ішлі да нас, увогуле ніхто жывым не вяртаўся».



Справа ў тым, што паколькі гады яшчэ не хадзіў аўтобус з Мінска ў Малінаўку, мы на папутнай грузавой машыне пад'ехалі да лесу Брод (сённяшняе ўрочышча Курапаты. — М.Г.), а потым лесам (раней праз яго праходзіла дарога, па якой у Мінск хадзілі) і полем прайшлі пешшу да Малінаўкі. Вось так мы даведаліся, што ў Бродзе адбываліся расстрэлы, і жыхары Малінаўкі пра іх ведалі. А жанчына працягвала: «Мае ж хлопцы, Коля і Ваня, аднойчы ішлі з Мінску лясной дарогай праз Брод (і што ім прыйшло ў галаву наблізіцца да месца расстрэлаў?), дык нейкі мужчына ў форме падышоў да маіх сыноў і даслоўна кажа: «Хлопцы, вы здесь что-нибудь видели?». А мой меншы быў разумнейшы і адказвае: «Не, нічога не бачылі». Божа! Калі б ён сказаў, што бачылі, дык іх бы там на месцы і забілі...»

Ужо пазней, на пачатку 1990-х, я даведалася, што гэты лясок і ёсць урочышча Курапаты. Пра гэта мне паведаміла па тэлефоне адна жанчына (прозвішча яе не памятаю, а імя — Таццяна), маці якой нарадзілася ў Малінаўцы ў 1929 годзе і з дзяцінства ведала пра жудасныя трагедыі, што адбываліся ва ўрочышчы. Пра расстрэлы ў Курапатах яна часціком расказвала і сваім дзецям.

Чарговы паход з маці адбыўся ў вёску Якубавічы, што прыблізна ў паўкіламетры ад малой матчынай радзімы — вёскі Чыжоўка. У Якубавічах зноў пачалася гаворка пра тую ж самую Ахтам, а таксама пра той жа лясок Брод, што недалёка да Мінска. У дадатак жыхар Якубавічаў распавёў, што расстрэлы ладзіліся і ў Ваньковічаў лесе. Паколькі маці добра ведала ўсе наваколлі сталіцы, мы з ёю пайшлі і ў Ваньковічаў лес, але пры падыходзе да яго прачыталі шыльдзу «Парк Чалюскінцаў». Вось так...

У нашых паходах суразмоўцы, калі збіраліся на вяржоркі, узгадвалі часы маладосці і гаварылі, як склаўся лёс сваякоў і сяброў. За гэты, здавалася б, і невялікі час (з 1930 па 1946 гады) кагосьці схопілі энкаведысты, і невядома дагэтуль, што з імі сталася, кагосьці ў 1941–1944 гадах забілі немцы

падчас фашысцкай акупацыі Беларусі, хтосьці не прыйшоў з Другой сусветнай вайны, пра што сведчылі пахаронкі, а нехта вярнуўся інвалідам...

У гаворцы дайшлі да лёсу вядомага мясцовага абібока Грышкі Бацяна. Гэты несусветны гультай нідзе не вучыўся, не хацеў працаваць, толькі хадзіў па навакольных вёсках у пошуках здабытку, альбо проста пабавіць час. І людзі шкадавалі гэтага дзівака і падкармлівалі яго. Грышку было здалёк чуваць, калі ён падыходзіў да чарговай хаты і заўсёды прамаўляў: «Гэтак, гэтак Вы слово дали, гэтак не думали любить?» Мабыць, гэтыя словы з нейкага верша ён толькі і вывучыў, да таго ж з памылкай. І вось, як аказалася, гэты абібок вельмі спатрэбіўся энкаведыстам, бо менавіта ён расстрэльваў людзей у тых самых Курапатах, побач з якімі і жыў у 1930-я гады. Менавіта пра гэта даведаліся мы з матуляй у першыя пасляваенныя гады. Вось табе і дзівак! Больш за тое, як стала вядома, гэты Грышка Бацяна падчас нямецка-фашысцкай акупацыі Беларусі выдаваў нацыстам мясцовых людзей. І вось гэты гультай і мярзотнік, пра якіх у нас кажуць: «Дурны, дурны, але сала любіць!», напрыканцы вайны мусіць адчуў, што не абміне яго людская расправа за забойствы, і збег з Бацькаўшчыны недзе на расійскі Урал, дзе і сканаў у 1946 годзе.

Вось такая яна, жывая гісторыя, якую не адно дзесяцігоддзе замоўчвалі і працягваюць замоўчваць афіцыйныя ўлады краіны.

Сёння пра Курапацкую трагедыю стала вядома ўсяму свету, дзякуючы легендарнаму артыкулу Зянона Пазняка і Яўгена Шмыгалёва «Курапаты: дарога смерці» з прадмовай народнага пісьменніка Беларусі Васіля Быкава ў нумары штотыднёвіка «Літаратура і мастацтва» ад 3 чэрвеня 1988 года. Але мусіць ніхто не быў так абуджаны гэтым артыкулам, як я: неба пасвятлела, усё наваколле змяніла колер на больш выразны, дыхаць стала лягчэй... Менавіта за гэта я выказваю шчырую падзяку першаадкрывальнікам Курапатаў.



Жыхары Расіі апраўдваюць сталінскія рэпрэсіі

З 2012 года значна ўзрасла колькасць расіян, якія лічаць апраўданымі ахвяры сталінскай эпохі.

Пра гэта сведчаць дадзеныя апытання «Лявада-цэнтра». Калі 3 гады таму чалавечыя страты ў эпоху Сталіна апраўдвалі 25% жыхароў Расіі, то зараз — 45%. Супрацьлеглага пункту гледжання прытрымліваецца 41% расіян (у 2012 годзе — 60%).

Па словах эксперта «Лявада-цэнтра» Карыны Піпіі, стаўленне рэспандэнтаў да Сталіна моцна вагаецца ў залежнасці ад іх адукацыйнага ўзроў-

ню: так, сярод расіян з адукацыяй ніжэй сярэдняй павягу да Сталіна адчуваюць 43%. «Сярод асоб з вышэйшай адукацыяй колькасць рэспандэнтаў, якія дэкларуюць паважную ацэнку, практычна ў два разы меншая», — адзначыла Піпіі.

Магчымую ўстаноўку помнікаў Сталіну падтрымліваюць у асноўным жыхары сельскай мясцовасці, у той час як кожны другі апытаны мажык выказаўся супраць манументаў «правадыру народаў». У цэлым жа да ідэі ўстаноўкі помнікаў 37% расіян ставяцца станоўча, 25% адмоўна, а 29% да гэтага пытання абьякававы.

«Новая газета»



10 КРАСАВІКА, ПЯТНІЦА

06.00 Добрай раніцы, Беларусь!
07.00 Навіны.
07.05 Навіны эканомікі.
07.10 Зона Х. Крымінальная хроніка.
07.20 Добрай раніцы, Беларусь!
08.00 Навіны.
08.05 Навіны эканомікі.
08.10 Зона Х. Крымінальная хроніка.
08.15 Добрай раніцы, Беларусь!
09.00 Навіны.
09.15 Ваенная драма «Сямнаццаць імгненн...»

21.00 Панарама.
21.45 Нашы.
21.55 Вострасюжэтная драма «Трэцяе неба»
23.55 Навіны.
00.15 Дзень спорту.
00.25 Меладрама «20 гадоў без каханьня»

10.20 Далёкія сваякі.
10.30 «24 гадзіны».
10.40 «Званая вячэра».
11.35 «Сямейныя драмы».
12.30 «Не хлусі мне!».
13.30 «24 гадзіны».
13.50 «Хто памнажае смутак». Серыял.
15.35 «Мае цудоўныя».
16.30 «24 гадзіны».
16.50 «Вовачка 3». Камедыйны серыял.
17.20 «Міншчына».
17.30 «Званая вячэра».
18.35 «Такі лёс».
19.30 «24 гадзіны».
20.00 «Сталічныя падрабязнасці».
20.10 «СТБ-спорт».
20.15 «Таце зноў 17». Мастацкі фільм.
22.05 «Глядзець усім!».
22.30 «24 гадзіны».
22.55 «СТБ-спорт».
23.00 «Тэрыторыя памылак».
00.25 «Вялікая гульня». Покер.

08.10 «Крок з даху». Прыгодніцкі фільм
09.35 Да 70-годдзя Вялікай Перамогі. «На
11.00 «Баязет». Ваенная драма. 5-я і 6-я
12.30 «Персона». Уладзімір Далінскі.
13.00 «Сіла веры».
13.30 «Навукаманія». Нанатэхналогіі: гістэ
13.55 «Снягурка». Мультфільм.
15.00 «Размаўляем па-беларуску».
15.10 «Бесценных слов транжир и мот».
15.30 «Гваздзік». Біяграфічная драма
16.00 Святочны канцэрт Дня яднання наро
17.45 «Крок з даху». Прыгодніцкі фільм
19.10 Калейдаскоп.
19.20 Да 70-годдзя Вялікай Перамогі. Кінаэ
20.45 Калыханка.
21.00 Да 70-годдзя Вялікай Перамогі.
«Штрафбаты». Дакументальны фільм пра
21.50 «Розум і пачуцці». Меладрама (ЗША,
00.00 Калейдаскоп.

18.55 Футбол. Чэмпіят Беларусі. 1-ы тур.
22.00 Тэніс. Турнір ВТА. Чарльстан. Чвэр
03.05 Баскетбол. НБА. «Маямі» - «Чыкага».
03.05 Баскетбол. НБА. «Хюстан» - «Сан-А

07.00 Студыя «Белсат».
07.25 Два на два (тэледыскусія).
07.55 Студыя «Белсат».
10.15 Рэпартэр.
10.40 Відзьмо-невідзьмо.
11.05 «Трэцяя скрыпка», дак. фільм.
12.35 «Без тэрміну даўніны», рэпартаж.
12.55 Студыя «Белсат».
13.20 Два на два (тэледыскусія).
13.50 Студыя «Белсат».
16.10 Рэпартэр (інфармацыйна-публіцы
16.35 «Трэцяя скрыпка», дак. фільм.
18.05 54% (публіцыстычная праграма).
18.30 Студыя «Белсат».
18.55 Маю права (юрыдычная праграма).
19.15 Гісторыя пад знакам Пагоні (спазна
19.30 Студыя «Белсат»: Навіны.
19.35 Студыя «Белсат»: Свет.
19.50 Студыя «Белсат»: Агляд падзеяў куль
20.00 Студыя «Белсат»: Навіны.
20.10 Студыя «Белсат»: Агляд медыяў.
20.15 Студыя «Белсат»: Гарачы каментар.
20.30 Студыя «Белсат»: Навіны.
20.35 Студыя «Белсат»: Гарачы каментар.
20.50 Студыя «Белсат»: Дэвайс.
21.00 Абектыву (галуюнае выданне).
21.25 Студыя «Белсат»: Размова У. Мацкевіча
21.50 ПраСвет (інфармацыйна-публіцыстыч
22.30 «Камчатка. Жыццё ў цени вулканаў»,
23.15 «Дом», серыял.
00.40 Студыя «Белсат».



06.00, 08.30 Нашы навіны.
06.05 АНТ прадстаўляе. «Наша раніца».
09.00 Нашы навіны.
09.05 «Жыць здорава!».
10.25 «Кантрольная закупка».
11.00 Нашы навіны.
11.05 Навіны спорту.
11.10 «Фазэнда».
11.50 «Модны прысуд».
13.00 Нашы навіны.
13.05 Навіны спорту.
13.10 «Мужчынскае / Жаночае».
14.05 «Вучыцца жыць».
14.35 «Час пакажа».
16.00 Нашы навіны.
16.10 Навіны спорту.
16.15 «Афоня». Мастацкі фільм.
18.00 Нашы навіны (з субтытрамі).
18.15 Навіны спорту.
18.20 АНТ прадстаўляе: «Чакай мяне. Бела
18.55 «Поле цудаў».
20.00 Час.
20.30 Нашы навіны.
21.00 Навіны спорту.
21.05 «Нашчадкі». Мастацкі фільм.
23.50 Што? Дзе? Калі?
00.25 Вячэрні Ургант.
01.15 Начныя навіны.

07.00 Тэлераніца.
09.00 Тэлебарометр.
09.05 Серыял «Асабісты матывы».
10.05 Капеліка ў капейку.
10.40 Дэтэктыўны серыял «Косці» (ЗША).
12.50 Я хачу гэта ўбачыць!
13.10 Кіпень.
13.35 Камедыйны серыял «Інтэрны» (Расія).
15.45 Вось дык так!
16.25 Серыял «Асабісты матывы».
18.55 Хачу ў тэлевізар!
19.00 Рэгіянальная праграма.
21.00 КЕНО.
21.15 Тэлебарометр.
21.20 Рэаліці-шоу «Хачу ў тэлевізар».
23.00 Рэпартёр.
23.45 Прыгодніцкі серыял «Бафі - знішчаль
07.15 «Дабраранак».
07.50 «Хачу ўсе ведаць!». Навукова-папуляр
08.00 Калейдаскоп.

05.25 PRO спорт. Навіны.
05.25 Тэніс. Турнір ВТА. Чарльстан.
07.25 PRO спорт. Навіны.
08.25 Баскетбол. Адзіная Ліга ВТБ. «Цмокі
12.00 Авертайм.
12.30 Тэніс. Турнір ВТА. Чарльстан.
14.40 Свет Англійскай прэм'ер-лігі.
15.10 Фактар сілы.
15.40 Баскетбол. НБА. «Маямі» - «Чыкага».
17.50 Піт-стоп.
18.20 Муай-тай. К-1. Файт-шоў «Тонгкат».

16.30 Серыял «Сямейныя меладрамы - 2»
17.25 Terra incognita. Беларусь невядомая.
17.55 Нашы.
18.10 Тэлефільм АТН цыклу «Вялікі рэпар
18.40 Навіны рэгіёну.
19.00 Навіны.
19.20 «Зона Х». Вынікі тыдня.
19.55 Ваенна-прыгодніцкі дэтэктыў «Ваен
02.20 Дзень спорту.

06.00 «24 гадзіны».
06.10 «Міншчына».
06.20 «Раніца. Студыя добрага настрою».
07.30 «24 гадзіны».
07.40 «СТБ-спорт».
07.45 «Раніца. Студыя добрага настрою».
08.30 «Інфарматар». Мастацкі фільм.

07.15 «Дабраранак».
07.50 «Хачу ўсе ведаць!». Навукова-папуляр
08.00 Калейдаскоп.

11 КРАСАВІКА, СУБОТА

06.50 Існасць.
07.20 Меладрама «Аазіс каханьня» (Расія).
09.00 Навіны.
09.10 Клуб рэдактараў.
09.50 Камедыя «Кухня» (Расія).
10.50 «Пра ежу!». Кулінарны майстар-клас.
11.25 Дача.
12.00 Навіны.
12.10 «Здароўе». Ток-шоў.
12.50 Кулінарная дыпламатыя.
13.20 Выхад ёсць.
13.55 «Вялікая розніца». Парадыйнае шоў
15.00 Навіны.
15.15 Навіны рэгіёну.
15.35 Героіка-рамантычная драма «Добра
17.15 Меладрама «Знайдыш» (Расія).
19.00 «Я магу!». Народнае шоў. Паўфінал.
21.00 Панарама.
21.45 «Я магу!». Народнае шоў. Падвядзенне
21.55 Драма «Дом на абочыне» (Расія).
23.50 Святочнае богаслужэнне. Прамая
02.20 Дзень спорту.

16.20 Барахолка.
17.15 «100 мільёнаў».
18.10 Акадэмія талентаў.
20.30 Нашы навіны.
21.00 Навіны спорту.
21.05 Сёння вечарам.
23.05 «Лекар Лука».
00.05 «Валянцін і Валянціна». Мастацкі
06.05 «Таце зноў 17». Мастацкі фільм.
07.45 «Таямніцы свету з Ганнай Чапман».
08.40 «Прыгоды дылетанта».
09.10 СТБ прадстаўляе: інтэлект-шоў «Раз
10.00 «Сакрэтныя тэрыторыі».
11.15 «Мінск і мінчане».
11.35 Гэта мой дом!
12.00 «Прыгоды Шэрлака Холмса і доктара
13.30 «24 гадзіны».
13.40 «Прыгоды Шэрлака Холмса і доктара
15.05 Дакументальны праект.
16.30 «24 гадзіны».
16.45 «Наша справа».
17.00 «Вялікі горад».
17.40 Хрустальная мара Дарі Домрачавай.
18.20 На тым жа месцы ў той жа час.
19.30 «24 гадзіны».
20.00 «СТБ-спорт».



06.05 «Таце зноў 17». Мастацкі фільм.
07.45 «Таямніцы свету з Ганнай Чапман».
08.40 «Прыгоды дылетанта».
09.10 СТБ прадстаўляе: інтэлект-шоў «Раз
10.00 «Сакрэтныя тэрыторыі».
11.15 «Мінск і мінчане».
11.35 Гэта мой дом!
12.00 «Прыгоды Шэрлака Холмса і доктара
13.30 «24 гадзіны».
13.40 «Прыгоды Шэрлака Холмса і доктара
15.05 Дакументальны праект.
16.30 «24 гадзіны».
16.45 «Наша справа».
17.00 «Вялікі горад».
17.40 Хрустальная мара Дарі Домрачавай.
18.20 На тым жа месцы ў той жа час.
19.30 «24 гадзіны».
20.00 «СТБ-спорт».

20.10 «Дом ля возера». Мастацкі фільм.
21.55 «Зорны рынг».
23.10 Дакументальны праект.
00.05 «Прыгоды Шэрлака Холмса і доктара
07.05 «Каралі Догтауна». Мастацкі фільм.
08.55 Беларуская кухня.
09.35 Мультсерыял.
09.55 Навуковае шоў прафесара Адкрываш
10.25 Мультфільм.
11.50 Тэлебарометр.
11.55 Капеліка ў капейку.
12.30 «Экстрасэнсы вядуць расследаванне».
13.40 Вось дык так!
14.20 Прыгодніцкі серыял «Бафі - знішчаль
16.45 Рэаліці-шоў «Хачу ў тэлевізар».
17.00 «Дыверсант». Мастацкі фільм.
21.00 Спортлото 6 з 49.
21.05 КЕНО.
21.10 Тэлебарометр.
21.15 «Дзённікі беларускага падполля».
21.45 «Аты-баты, ішлі салдаты...». Мастацкі
23.30 Перазагрузка.
00.10 «Гаттака». Мастацкі фільм.

«Блаславіце жанчыну». Меладрама (Расія,
12.05 Калейдаскоп.
12.15 «Размаўляем па-беларуску». Тэлевік
12.45 «Спячая прыгажуня». Фільм-казка
14.15 І Міжнародны фестываль «Хварас
15.45 «Камертон». Дзімітрый Хварастоўскі.
16.10 Калейдаскоп.
16.20 «Навукаманія». У клубе касмічных
16.50 «Талаш». Гістарычная драма. 1-я і 2-я
18.35 «Дыя@блог P.S.».
19.00 «Талаш». Гістарычная драма. 3-я і 4-я
20.45 Калыханка.
21.05 «Першы рыцар». Гістарычная драма
23.15 «Подых струн». Музыкальная праграма.
23.55 Калейдаскоп.

21.30 Піт-стоп.
22.00 Тэніс. Турнір ВТА. Чарльстан. Паўфінал.
02.00 Еўрапейскі покерны тур.
02.55 PRO спорт. Навіны.

07.00 Студыя «Белсат».
07.25 Маю права (юрыдычная праграма).
07.45 Гісторыя пад знакам Пагоні (спазна
08.00 Студыя «Белсат».
10.20 ПраСвет (інфармацыйна-публіцыстыч
11.00 Казкі для дзетак.
11.35 «У сэрцы пракаветнай пушчы», дак.
12.10 Два на два (тэледыскусія).
12.40 Асабісты капітал (эканамічная прагра
13.05 «Невядомае жыццё Ісуса», дак. фільм.
13.55 «Маналог. Прыватныя хронікі», дак.
15.30 «Дом», серыял.
16.50 Рэпартэр (інфармацыйна-публіцы
17.20 Беларусы ў Польшчы.
17.35 «Званы Беларусі», дак. фільм.
18.05 «Час гонару. Паўстанне», серыял.
18.55 «Mad Men. Утрапёныя IV», серыял.
19.45 Мова нанова: «Кватэра».
20.00 «Сейбіт», дак. фільм.
21.00 Студыя «Белсат».
21.10 Людскія справы.
21.45 «Незабыўны красавік», маст. фільм,
23.15 Відзьмо-невідзьмо (інфармацыйна-за
23.45 Рэмарка (культурніцкая праграма).
00.15 Студыя «Белсат».
00.25 «Супрасльская лаўра», дак. фільм.
00.50 «Шчаслівых людзі», дак. фільм.

07.00 АНТ прадстаўляе. «Суботняя раніца».
08.00, 09.00 Нашы навіны.
09.05 «Смешарыкі». Новыя прыгоды.
09.25 «Здароўе».
10.25 «Смак».
11.05 «Дзэральны ремонт».
12.05 «Разумніцы і разумнікі».
13.00 «Старыя песні пра галоўнае 2».
14.30 «Таямніцы палацавых пераваротаў.
16.00 Нашы навіны.
16.15 Навіны спорту.

07.50 Калейдаскоп.
08.00 Да 70-годдзя Вялікай Перамогі. Кінаэ
09.25 Да 70-годдзя Вялікай Перамогі.
10.10 Да 70-годдзя Вялікай Перамогі.




12 КРАСАВІКА, НЯДЗЕЛЯ

1 БЕЛАРУСЬ 

07.20 Камедыя «Жаніцьба Бальзамінава» (СССР).
 08.50 Слова Мітрапаліта Паўла.
 09.00 Навіны.
 09.10 «Арсенал». Праграма пра армію.
 09.40 Камедыя «Кухня» (Расія).
 10.45 «Пра ежу!». Кулінарны майстар-клас.
 11.20 XXL WOMAN TV. Жаночы часопіс.
 12.00 Навіны.
 12.10 Навіны. Цэнтральны рэгіён.
 12.35 «Зона Х». Вынікі тыдня.
 13.05 Таямніцы следства.
 13.40 Каробка перадача.
 14.15 Вакол планеты.
 15.00 Навіны.
 15.15 Твой горад.
 15.30 Кінараман «Дом, у якім я жыву» (СССР).
 17.25 Меладрама «Не было б шчасця 2» (Расія). 1-я - 4-я серыі.



21.00 Галоўны эфір.
 21.55 Навіны надвор'я.
 22.15 Дыялогі аб цывілізацыі.
 22.45 Меладрама «Аазіс каханья» (Расія).
 00.35 Камедыя «Кухня» (Расія).

Н 

07.00 «Нядзельная раніца».
 08.00, 09.00 Нашы навіны.
 09.05 Нядзельная пропаведзь (з субтытрамі).

09.20 «Смешарыкі».
 09.35 «Шалапутныя нататкі».
 09.55 «Пакуль усе дома».
 10.45 «Фазэнда».
 11.20 «Ералаш».
 11.30 «Брэйн-рынг».
 12.40 Горка!
 13.40 «Голас. Дзеці».
 16.00 Нашы навіны.
 16.15 Навіны спорту.
 16.20 Тэорыя змовы.
 17.15 «Рыхт-у-рыхт».
 20.00 Контурсы.
 21.05 «Люстэркі». Мастацкі фільм.
 23.25 «Маленькая міс шчасце». Маст. фільм.

ТВ 


06.00 «Студэнты International». Серыял.
 07.10 «Сардэчна паскардзіца».
 07.30 Тэлечасопіс «Аўтапанарама».
 08.25 «Дом ля возера». Мастацкі фільм.
 10.15 «Чыстая праца».
 11.00 «Вялікі сьняданак».
 11.40 «Добры дзень, доктар!».
 12.15 «Кажан».
 13.30 «24 гадзіны».
 13.40 «Кажан».
 15.00 Дакументальны праект.
 16.00 «Цэнтральны рэгіён».
 16.30 «24 гадзіны».
 17.30 «Горад анёлаў».
 19.30 «Тыдзень».
 20.25 «Маё вялікае грэчаскае лета». Мастацкі фільм.



22.10 «Дакументальны праект».
 23.55 «Кажан».
 23.00 Масква. Дзень і ноч.
 00.35 «Прыгоды Шэрлака Холмса і доктара Ватсана».

2 БЕЛАРУСЬ 

06.55 «Аты-баты, ішлі салдаты...». Мастацкі фільм.
 08.30 Турыст.
 09.20 Мультсерыял.
 10.05 Анімацыйны серыял «Пінгвіны з Мадагаскара» (ЗША).
 10.35 Тэлебарометр.
 10.40 «Fitnews». Праграма пра прыгажосць і здароўе.
 11.15 Ваша лато.
 11.50 Латарэя «Пяцёрка».
 12.05 Я хачу гэта ўбачыць!
 13.15 «Мама - дэтэктыў». Серыял.
 14.45 Дзень Незалежнасці.
 17.20 Comedy woman.
 18.25 Ікра.
 19.15 Суперлато.
 20.05 Кіпень.
 20.25 Тэлебарометр.
 21.00 Спортлато 5 з 36.
 21.05 КЕНО.
 21.15 Футбол.
 21.50 «Гаттака» Мастацкі фільм.
 23.45 Вышэй за дах.
 00.15 Мультфільм.

3 БЕЛАРУСЬ 

07.25 Калейдаскоп.
 07.35 «Размовы пра духоўнае».
 07.45 «Беларускі народны каляндар. Вялік-дзень».
 08.00 «Талаш». Гістарычная драма. 1-я - 4-я серыі (Беларусь, 2011 г.).
 11.30 «Подых струн». Музыкальная праграма. Госць: Міла Скарнякова.

12.10 «Наперад у мінулае».
 12.35 Хіт-парад «Сто песень для Беларусі».
 13.30 Калейдаскоп.
 13.40 «Размовы пра духоўнае».
 13.50 «Лёс гігантаў». Аўтамабіль «Масквіч».
 14.15 «Розум і пачуцці». Меладрама (ЗША, Вялікабрытанія, 1995 г.).
 16.30 Сустрэчы на Чырвонай, 4. Акадэмічны хор Беларускага тэлебачання і радыё.
 17.30 Калейдаскоп.
 17.40 «Размовы пра духоўнае».
 17.50 «Культпрасвет».
 18.25 «Падкідыш». Камедыя (СССР, 1939 г.).
 19.35 «Звычайны суд». Музыкальны фільм. 1-я серыя (СССР, 1978 г.).
 20.45 Калыханка.
 21.05 «Звычайны суд». Музыкальны фільм. 2-я серыя (СССР, 1978 г.).
 22.15 А.М.Астроўскі. «Банкрут». Спектакль Беларускага дзяржаўнага маладзёжнага тэатра.
 00.05 «Культпрасвет».
 00.40 Калейдаскоп.

5 БЕЛАРУСЬ 

05.05 Баскетбол. НБА. «Кліпэрз» - «Мэмфіс». Прамая трансляцыя.
 07.30 PRO спорт. Навіны.
 08.00 Баскетбол. Адзіная ліга ВТБ. «Цмокі-Мінск» (Беларусь) - ЦСКА (Расія).
 09.40 Футбол. Чэмпіянат Беларусі. 1-ы тур. «Нёман» (Гродна) - «Дынама» (Мінск).
 11.35 Баскетбол. НБА. «Кліпэрз» - «Мэмфіс».
 13.30 Хакей. КХЛ. Фінал. Першы матч.
 15.25 Футбол. Чэмпіянат Англіі. КЛП - «Чэлсі». Прамая трансляцыя.
 17.25 Футбол. Ліга чэмпіёнаў УЕФА. Відзачасопіс.
 17.55 Футбол. Чэмпіянат Англіі. «Манчэстар Юнайтэд» - «Манчэстар Сіці». Прамая трансляцыя.
 20.00 Тэніс. Турнір ВТА. Чарльстан. Фінал. Прамая трансляцыя.

22.05 Баскетбол. НБА. «Бостан» - «Кліўленд». Прамая трансляцыя.
 00.25 PRO спорт. Навіны.

БЕЛСАТ 

07.00 Студыя «Белсат».
 07.10 ПраСвет (інфармацыйна-публіцыстычная праграма).
 07.50 «Фільм са страшна назваю»: 1 серыя.
 08.25 «Званы Беларусі», дак. фільм.
 09.00 «Сейбіт», дак. фільм.
 09.50 Беларусы ў Польшчы.
 10.10 Два на два (тэледыскусія).
 10.45 Рэпартэр.
 11.10 «Фільм са страшна назваю»: 2 серыя.
 11.45 Мова нанова: «Кватэра».
 12.05 «Скрадзеная малітва», дак. фільм.
 12.25 54 % (публіцыстычная праграма).
 12.45 ПраСвет (інфармацыйна-публіцыстычная праграма).
 13.25 «Mad Men. Утрапёныя IV», серыял.
 14.15 Відзьмо-невідзьмо.
 14.40 «Архімандрэты», дак. фільм.
 15.35 «Незабыўны красавік», маст. фільм.
 17.05 «Падарожжа на Далёкі Усход: з Берліну ў Токіа», дак. серыял: ч. 4: «Праз Кітай у М'янму».
 17.55 Людскія справы.
 18.30 «Час гонару. Паўстанне», серыял.
 19.20 Кулінарныя падарожжы Робэрта Макловіча.
 19.45 Гісторыя пад знакам Пагоні (спазнаваўчая праграма): Кастусь Каліноўскі.
 20.00 Эксперт (сатырычная праграма).
 20.25 «Плынь каханья», дак. фільм.
 21.40 Кінаклуб: «Прабачэнне крыві».
 21.50 «Прабачэнне крыві», маст. фільм, 2011 г., Албанія.
 23.40 «Сейбіт», дак. фільм.
 00.35 «Mad Men. Утрапёныя IV», серыял.
 01.25 «Усё прыдуманна Богам», дак. фільм.
 02.10 «Таямніцы Дамавіны Гасподняе», дак. фільм.

Шаноўныя чытачы!

На жаль, газету «Новы час» немагчыма купіць у шапіках або крамах. Няма нас і ў дзяржаўнай сістэме распаўсюду Белпошты. Але можна падпісацца на «Новы час», і кожны тыдзень атрымаваць газету.

Падпісацца можна на любую колькасць месяцаў, аформіўшы банкаўскі ці паштовы перавод і накіраваўшы копію плацёжнага дакументу на адрас рэдакцыі. (Глядзіце ўзоры квітанцый). **Нашы рэквізіты: рахунак 301274 1108019 у аддзяленні №53 9 ОАО «Белінвестбанка», код банка 153 10073 9. Адрас банка: 22 0004, Мінск, вул. Калектарная, 11. Адрас рэдакцыі: 22 0113, Мінск, вул. Мележа, 1, офіс 1234.**

Акрамя таго падпісацца можна ў рэдакцыі і ў нашых рэгіянальных прадстаўнікоў:
Магілёў: (8 029) 930 79 22, Міхась
Мінск: (8 029) 178 31 68, Вольга
Слуцк: (8 029) 364 42 60, Зінаіда
Гомель: (8 029) 697 82 75, Аляксандр

Паважаныя чытачы!

Падпісны кошт аднаго нумара газеты 4500 руб., аднаго месяца – 18000 руб.
ДЗЯКУЙ ВАМ ЗА ПАДТРЫМКУ!
 «Новы час» запрашае да супрацоўніцтва распаўсюджвальнікаў газеты ва ўсіх рэгіёнах Беларусі.
Даведка па тэл: (8 029) 651-21-12.

novychas.info 

НОВЫ ЧАС

Для тых, хто прымае рашэнні!

 БЕЛПОЧТА		ф. ПС 112
ЭЛЕКТРОННЫЙ ДЕНЕЖНЫЙ ПЕРЕВОД		
ВЫРУЧКА <input type="checkbox"/> НАЛОЖЕННЫЙ ПЛАТЕЖ <input type="checkbox"/>	№ _____ (вход, по карте отправки)	
<input type="text"/>	<input type="text"/>	
<small>(сумма цифрами)</small>	<small>(сумма прописью)</small>	
ПОЛУЧАТЕЛЬ _____ Г-та «Новы час», р/с 3012741108019 отд. №539 ОАО «Белінвестбанк», код 153100739, УНН 190790926		
КУДА _____ 220004, г. Минск, ул. Коллекторная, 11 <small>почтовый код, адрес получателя, телефон</small>		
ОТПРАВИТЕЛЬ _____ <small>почтовый код, адрес отправителя, телефон</small>		
АДРЕС _____		
Доставка <input type="checkbox"/>	уведомление <input type="checkbox"/>	<input type="checkbox"/> простое <input type="checkbox"/> заказное <input type="checkbox"/> электронное
<small>(назначение платежа)</small>		
<small>(письменное сообщение)</small>		
Отметки отделения почтовой связи места приема: (почтовый код, отпечаток контрольно-переводной печати, кол. шт.) № перевода по ф. 5 _____ Время приема _____ ч. _____ мин. Подпись _____		

КВИТАНЦИЯ	ЧИУП «Час навінаў»		
	<small>(получатель платежа)</small>		
	отд. №539 ОАО «Белінвестбанк»		
	<small>(наименование банка)</small>		
	Счет получателя	<input type="text" value="3012741108019"/>	Лицевой счет
	УНП*	<input type="text" value="190790926"/>	<input type="text" value="Код 739"/>
	<small>(фамилия, имя, отчество, адрес)</small>		
	Вид платежа		Дата
	<small>Период подписки указывает абонент</small>		
	<small>Плательщик</small>		
		Пеня _____ Всего _____	
<small>Кассир</small>			

Сяргей КАРОЛЬ, СІНГАПУР

Лі Кван Ю — чалавек, які стварыў нацыю там, дзе яе не было, і пераўтварыў былую калонію ў квітнеючую дзяржаву.

Мая нядзельная раніца 29 сакавіка, як заўсёды, пачалася з велатрэку ў спартовым клубе. Але на гэты раз замест дынамічнай сучаснай музыкі трэнер папрасіла нас патрымаць хвіліну цішыні на знак памяці Лі Кван Ю. І дакладна праз хвіліну яна зноўку ўключыла музыку, пад хуткія рытмы якой і пад шоргат колаў нашых ровараў пакацілася раніца.

Гэты эпізод мне падаўся дакладным сімвалам развітання Сінгапура з яго творцам Лі Кван Ю. Развітання, якое было прасякнута сапраўды шчырым, а не афіцыйна-штучным смуткам і было скіравана на працяг спраў, на працяг працы і бізнесу. На працяг жыцця. Як заўсёды.

Рознымі шляхамі

Хто чытаў мае ранейшыя артыкулы ў НЧ, ведае пра маю павагу да творцы сінгапурскай мадэлі развіцця. Адзін з чыннікаў гэтай павагі грунтуецца на асэнсаванні пэўнага падабенства сітуацыяў у Сінгапуры і Беларусі.

Абедзвюм краінам бракуе прыродных рэсурсаў, але і тая, і другая знаходзяцца на скрыжаванні транскантынентальных гандлёвых і ваенных шляхоў: Сінгапур — марскіх, Беларусь — сушапутных. Абедзве краіны, хаця і па розных прычынах, у масавым карыстанні не маюць сапраўды сваёй мовы. Насельніцтва і той, і другой у большасці сваёй прымае мадэль кіравання «зверху ўніз». І нават мае аднолькавую звычайку называць першую асобу дзяржавы бацькам.

Як і Беларусь, Сінгапур зрабіўся незалежнай дзяржавай раптоўна, хаця і з розных гістарычных падыходаў. У гісторыі Беларусі быў нацыянальны рух Адраджэння, якога не ведаў Сінгапур. Але большасць насельніцтва (у Сінгапуры, можна сказаць, пераважная большасць), не ўяўляла сябе ў становішчы незалежнай дзяржавы.

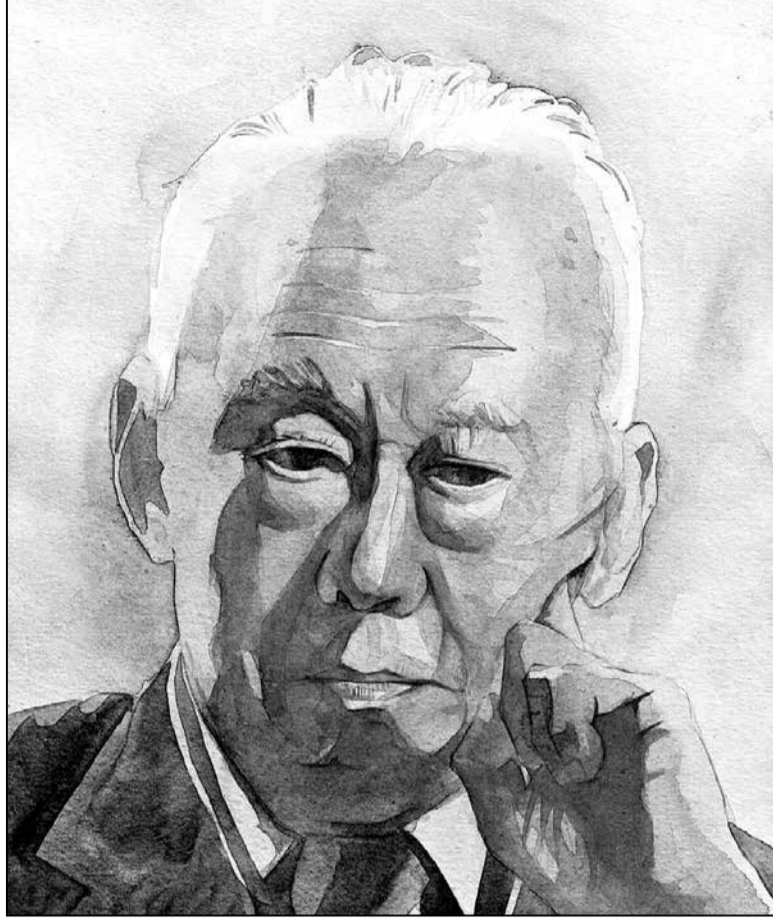
Тым не менш Сінгапур амаль адразу стаў на шлях эканамічных і сацыяльных пераўтварэнняў. Краіна зрабілася адной з найбольш заможных у свеце, развітым цэнтрам бізнесу, тэхналогій, а на сёння ўжо — культуры і дызайну.

Тым часам Беларусь, хаця і вабіць сваёй чысцінёй, за дваццаць год дасягнула не больш чым адносна прымальнага ўзроўню выжывання, які, аднак, крытычна залежыць ад геапалітычных звычак усходняга суседа.

Ідэі і рашэнні

Зразумець гэтую розніцу дапамагаюць галоўныя ідэі кіравання Лі Кван Ю. У пэўным сэнсе яго філасофія можа падацца падобнай да той, што прапагандуе ўрад Беларусі, — цэнтралізаваны баланс паміж

Лёс падараваў яго Сінгапуру



дабрабытам усяго грамадства і асобных яго грамадзян, і пэўны дыктат інтарэсаў большасці над свабодой меншасці.

Вядома, напрыклад, што Лі не вельмі цаніў абсалютную свабоду друку, захаваў сакрэтную службу, замацаваў права прэм'ер-міністра арыштоўваць і трымаць у турме пэўную колькасць чалавек увогуле без судовага працэсу. У прыватнасці, падазраваных крымінальных злачынцаў, віну якіх было цяжка даказаць. Але здараліся і падазроныя па палітычных матывах, асабліва з прыхільнікаў камуністаў. Лі Кван Ю лічыў таксама важным захаванне смяротнае пакарання, асабліва ў адносінах да наркадылераў.

Але ж нейкім чынам кірунак гэтых ідэй у Сінгапуры быў зусім іншым, чым у Беларусі. Гэта ілюструюць некалькі галоўных рашэнняў Лі.

Раптоўна незалежным Сінгапур зрабіўся ў 1965 годзе. Дагэтуль, ад 1957-га, ён бы часткай Малайзіі, але калі там перамаглі нацыяналісты, яны вырашылі выключыць з федэрацыі Сінгапур, дзе большасць насельніцтва складалі кітайцы.

Эканамічная будучыня новай краіны выглядала сумна. Да таго часу горад жыў у асноўным на гандлі паміж суседнімі тэрыторыямі Малайзіі, Індыі, Паўднёвага Кітаю і Інданезіі. Другой крыніцай добрабыту была брытанская армія, але ў 1971 годзе яна была выведзена з тэрыторыі былой калоніі.

Дарадцы раілі Лі як мага хутчэй уступіць у эканамічны саюз з Малайзіяй і Інданезіяй. Яны не разумелі, як маленькая новая краіна зможа перамагчы гістарычныя наступствы і адна знайсці нейкі іншы шлях.

Але Лі зразумеў, што новыя тэхналогіі ствараюць магчымасці скарыстаць працаздольнасць

і дысцыплінаванасць насельніцтва вострава, каб сканструаваць наўпрост працу з карпарацыямі ЗША і іншых развітых краін, а не гандляваць з такімі ж маларазвітымі суседзямі. Пры гэтым улады Сінгапура захавалі за сабой высокі ўзровень кантролю над вытворчасцю праз структуры дзяржаўнага холдынгу, якому належалі акцыі шматлікіх прадпрыемстваў. Але самі прадпрыемствы атрымалі аператыўную свабоду. Паралельна былі створаны ўмовы для прыватных інтарэсаў.

Помнік каланісту

Па сваіх палітычных поглядах Лі быў сацыялістам і да канца жыцця верыў у неабходнасць стварэння магчымасцяў для кожнага. Але таксама разумеў небяспеку камуністычнага руху.

Асабісты дарадца Лі, галандскі эканаміст доктар Вінземіўс (які, дарэчы, нягледзячы на ўзрост прыехаў на пахаванне), сфармуляваў дзве ўмовы для поспеху: першая — не дапусціць перамогі камуністаў, другая — не дапусціць зносу помніка Стэмфарду Рафэлзу, каланіяльнаму стваральніку Сінгапура.

Сінгапур, з помнікам каланісту ў цэнтры горада, успрымаўся як надзейны фарпост для інвестараў. Яшчэ больш моцным фундаментам для даверу новай краіне зрабілася яе юрыдычная сістэма: Лі, юрыст з дыпламам Кембрыджу, вырашыў захаваць брытанскія інстытуты незалежнага суда і гарантыі маёмасці.

Сістэма дзяржаўнага капіталізму, якую фактычна вынайшаў Лі, была сістэмай адукаванага менеджменту. У прыватнасці, Лі заснаваў дзяржаўную карпарацыю «Тэмасек» (старажытная назва горада), у якую ўвайшлі прадпрыемствы энергетыкі. Урад Лі, замест

адміністраўнага кантролю над цэнамі, кантраляваў іх праз прадпрыемствы энергетыкі.

Праз пэўны час гэтыя прадпрыемствы былі прыватызаваныя, а карпарацыя «Тэмасек» зрабілася дзяржаўным інвестыйным фондам.

Палітычны баланс

У палітычнай сферы Лі пачынаў як сапраўдны левы — з барацьбы за правы прафсаюза мясцовых рабочых супраць каланіяльных прадпрыемстваў. Але, калі пасля незалежнасці прафсаюзы пачалі патрабаваць вялікіх заробкаў пад пагрозай страйку, Лі рашуча выступіў супраць. У тым ліку і праз адміністрацыйны рэсурс.

Але адначасова дапамог прафсаюзам стварыць кааператывныя прадпрыемствы, якія пачалі зарабляць дадатковыя сродкі і ўкладваць іх у медыцынскія і пенсійныя фонды для працоўных.

Праграма дзяржаўнага будаўніцтва кватэр, якія сінгапурцы могуць набыць, скарыстаўшы свой прыватны пенсійны фонд, зрабіла іх уладальнікамі актываў, каштоўнасць якіх расла адначасова з эканомікай краіны. Гэта аўтаматычна дало грамадзянам ашчадны рахунак, дом, а з тым і зацікаўленасць да ўдзелу ў мясцовым самакіраванні праз асацыяцыі ўладальнікаў.

Лі заўсёды і паслядоўна супрацьстаяў любым памкненням пераўтварэння сінгапурцаў у нацыю нахлебнікаў. Ён наведваў Мальту, якая, як і Сінгапур, страціла прывілеі, звязаныя са знаходжаннем на яго тэрыторыі брытанскага флоту. У якасці кампенсача працоўныя Мальты дамагліся ад Брытаніі гарантый на атрыманне зафіксаванай субсідыі кожнаму, незалежна працуе той ці не.

Дэструктыўны ўплыў, які мела гэта субсідыя на звычкі і характар мальтыйцаў, уразіў сінгапурскага лідара. У сваіх нататках ён запісаў, што ніколі не дазволіць падобнае ў Сінгапуры: «Мы павінны працаваць і зарабляць свой добрабыт, а не атрымліваць яго ад іншых, ці рызыкуем знішчыць сябе».

Нацыянальна-рэлігійны баланс

Эканамічным чуд Сінгапура знакамці на ўвесь свет. Але не меншым чудам можна лічыць тую гармонію, якая ўсталявалася тут ва ўзаемаадносінах трох груп, што складаюць насельніцтва Сінгапура, — кітайскай, малайскай і індыйскай. Будысты, хрысціяне, індуісты і мусульмане жывуць і працуюць побач, паважаюць традыцыі адзін аднаго. Як прыклад: супрацоўнікі майго офісу ніколі не плануюць лятучкі на пяць гадзінаў, калі малайцы-мусульмане маюць малітву.

Так было не заўсёды. У першы год незалежнасці крывавае канфлікты пракатваліся па кітайскім і малайскім раёнах.

Здавалася, што было б прасцей для лідара, у краіне, дзе 75 адсоткаў кітайцы, кіраваць наўпрост ад іх ім'я і зрабіць кітайскую мову дзяржаўнай, кітайскія школы асноўнымі, кітайскую культуру дамінаючай.

Але Лі мовай адміністрацыі і адукацыі зрабіў нейтральную англійскую, а ўсім чатыром мовам быў нададзены статус раўнапраўных. Усе школы, у тым ліку кітайскія, падпарадкаваныя культурна нейтральнай сістэме адукацыі. Культурная палітыка Сінгапура патрабуе свабоднага валодання англійскай і роднай этнічнай мовай у якасці другой абавязковай.

Адрозненне дабрахвотнай, пазітыўнай і цывілізаваанай накіраванасці сінгапурскай версіі вертыкалі было відавочным і па ўсёй атмасферы тыдня смутку ў сувязі з адыходам у іншы свет стваральніка дзяржавы. Усё было выдатна арганізавана, але не спущалася зверху пад адміністрацыйна-прапагандысцкім істэрычным ціскам.

Калі б не 18 сценак памяці, раскінутых па гораду, на паўспущаных сцягі і хроніка пяцідзесяцігадовай гісторыі Сінгапура на тэлебачанні, гоць гораду наўрад ці здагадаўся, што адбылося нешта надзвычайнае. Усе дні засталіся рабочымі, працавалі крамы, у барах шумелі наведвальнікі, працягваліся канцэрти, спартыўныя спаборніцтвы і кіно.

Смутак і ўдзячнасць

Першыя два дні развітання былі толькі для сям'і. Пасля гэтага труна была ўсталявана ў парламенце. І хаця на развітання не прыйшлі 400 000 чалавек, не было зарэгістравана ніводнага выпадку праблемаў з натоўпамці істэрыі, нахштальт той, што бачылі ў Паўночнай Карэі. Потым лафет з цела Лі і мінімальным кардонам правезлі праз горад. Жалоба была завершана сціплай цырымоніяй прамоваў.

29 сакавіка, у дзень пахавання, амаль усе людзі былі ў чорнай ці белай (кітайскі колер смутку) вопратцы. У прыватных размовах, чагах, лістах у газеты я не заўважыў пампезнасці, прапаганды, ці штучнасці пацуюцы. Мне здавалася, як і ў маім ранішнім спортклубе, што разам з трапічным дажджом Сінгапур ахінула непадробная хваля смутку па чалавеку, які зрабіў нацыю там, дзе яе не было, і карыстаўся ўладай дзеля краіны, а не наадварот.

Напрыканцы цырымоніі, упершыню за 50 гадоў, прагучалі сірэны грамадзянскай абароны. Спыніліся цягнікі метро на станцыях, аўтобусы на вуліцах. Спыніўся на імгненне рух увесь горад, з удзячнасцю за свой гістарычны імклівы рух да лепшага гэтаму сапраўды вялікаму чалавеку, якога лёс неяк падараваў маленькаму востраву паміж Індыйскім і Ціхім акіянамі.

МІЖНАРОДНЫЯ НАВІНЫ

КАЗАХСТАН. Назарбаеў паабяцаў сысці

Японскі сайт «Diplomat» апублікаваў нешта падобнае на стэнаграму з'езда афіцыйнай казахстанскай партыі «Нур Атан», які адбыўся яшчэ 11 сакавіка за зачыненымі дзвярыма. Сабрацца актыву «Нур Атан» давалося пасля таго, як прэзідэнт прыняў рашэнне прызначыць на красавік 2015 года датэрміновыя выбары прэзідэнта Казахстана. Калі верыць тэксту на сайце «Diplomat», з'езд быў вельмі незвычайны. Падчас яго Назарбаеў выступіў з прамовай, у якой заявіў, што мае асабістыя планы на будучыню, якія не звязаныя з палітыкай. Калі верыць Назарбаеву, рашэнне аб датэрміновых выбарах было прынята пад ціскам прэзідэнцкага атачэння, якое баіцца за міжэтнічны мір. Напружанасць у гэтай сферы, па словах Елбасы, не дазваляе давесці да фіналу рэформу, паводле якой уся ўлада пасля Назарбаева будзе перададзена парламенту. Тэзісы выступу Назарбаева так уразілі прысутных, што яны нават не сустрэлі яго гучнымі апладысмантамі, як патрабуе кодэкс казахстанскага вертыкальшчыка. Каментуючы зборы «Нур Атан», «Diplomat» прагназуе сыход Назарбаева з палітыкі, аднак каментатары на казахстанскіх інтэрнэт-форумах слаба вераць у такое развіццё падзей.

Паводле казахстанскай прэсы

СЕРБІЯ. Ці рэабілітуюць галоўнага антыкамуніста?

У Бялградзе зноў пачаўся працэс накіраваны на рэабілітацыю Драгана Міхайлавіча, аднаго з лідараў югаслаўскага антыкамуністычнага і антыгітлераўскага накірунку Другой сусветнай вайны. Пасля акупацыі Югаславіі нацыстамі Міхайлавіч стварыў партызанскі рух т.зв. «чэткаў», якія змагаліся адначасова як з немцамі, так і з камуністамі. У ліпені 1946 года пасля перамогі камуністаў генерала пакаралі смерцю як калабаранта. Пры гэтым яго пазбавілі ўсіх грамадзянскіх праў і выставілі як здрадніка, які дапамагаў Гітлеру. Менавіта аднавіць добрае імя дзед папрабаваў унук генерала, які 6 гадоў таму звярнуўся ў суд. Працэс з таго часу павольна ідзе, хаця, па словах юрыстаў, усе дакументы для рэабілітацыі Міхайлавіча даўно гатовыя. Прычына судовога сабатажу ў тым, што Міхайлавіч як прыхільнік канцэпцыі Вялікай Сербіі быў таксама ініцыятарам этнічных чыстак баснійцаў, чарнагорцаў і харватаў, і наўрад ці Бялград хоча мець зараз праблемы з суседзямі з-за лідара «чэткаў». Застаецца дадаць, што Міхайлавіч атрымліваў вайсковую адукацыю разам з будучым французскім прэзідэнтам Шарлем дэ Голем.

Паводле сербскай прэсы

ФРАНЦЫЯ. У чаканні канстытуцыйнай рэформы

Калі верыць французскаму штотыднёвіку «Marianne», прэзідэнт Франсуа Аланд прыдумаў, што рабіць пасля паразы сваёй партыі сацыялістаў на сакавіцкіх рэгіянальных выбарах. Нагадаем, што яны закончыліся перамогай правых, і ў тым ліку вярнулі ў палітыку Нікаля Сарказі, чый блок атрымаў пад кантроль большасць дэпартаменту. Каб не дапусціць паўтарэння падобнага сцэнару праз два гады на прэзідэнцкіх выбарах, Аланд, быццам, плануе шырокую рэформу Канстытуцыі. Такім чынам плануецца, што на пасаду прэзідэнта рэспублікі ў 2017-м павінен балатавацца не адзін кандыдат, а кандыдат і кандыдаты. Аднак, пасады прэзідэнта больш не будзе — краінай будучы кіраваць два супрэзідэнты. Аланд робіць стаўку на тое, што партыйныя культуры правых партый пабудаваныя на мужчынскіх забабонах і прынцыпе асабістага лідарства. У выпадку прыняцця новага закону канфлікты сярод апанентаў сацыялістаў непазбежныя, што, быццам, дазволіць Аланду лёгка пераабрацца. Цяжка сказаць, наколькі можна верыць гэтай публікацыі, паколькі яна з'явілася на сайце «Marianne» 1 красавіка.

Паводле французскай прэсы

АРМЕНІЯ. Еўразійская інтэграцыя знішчыць трэці сектар

Лідары армянскага грамадзянскага сектара сцвярджаюць, што найпроставым следствам уступлення Арменіі ў склад Еўразійскага саюза стаў наступ на правы няўрадавых арганізацый (NGO). У парламент паступілі папраўкі ў закон аб іх дзейнасці, паводле якіх кожная NGO павінна штогод праходзіць фінансавы аўдыт плюс здаваць падрабязную фінансавую справаздачу. Прадстаўнікі Міністэрства атрымліваюць права ўдзельнічаць у пасяджэннях кіраўніцтва NGO. Пакуль што ад няўрадавых арганізацый Арменіі патрабуюць проста падатковай дэкларацыі. Грамадства бачыць у гэтых ініцыятывах руку Масквы. Яшчэ ўзімку адзін з дэпутатаў Дзярждумы заявіў: «Каля 350 няўрадавых арганізацый агітуюць супраць сувязяў Арменіі з Расіяй, выступаючы за прыняцце жыхарамі рэспублікі еўрапейскіх каштоўнасцяў». Адзінае, што ў такой сітуацыі радуе актывістаў, — дата галасавання ў армянскім парламенце з нагоды гэтых паправак пакуль не прызначана.

Паводле армянскай прэсы



Усходняя дылема па-польску

Алег НОВІКАЎ

Упершыню за шмат гадоў тэма ўсходнееўрапейскай палітыкі стала адной з галоўных у дэбатах кандыдатаў на пасаду польскага прэзідэнта. Якія формулы адносіць Варшавы з Кіевам, Масквой і Мінскам прапануюцца палітыкамі?

У Польшчы закончылася рэгістрацыя кандыдатаў на пасаду прэзідэнта, выбары якога пройдуць 11 мая. Найбольш экзатычны прэтэндэнт у кандыдаты — Анна Гродска — сабраць патрэбную колькасць подпісаў для рэгістрацыі не здолела. Самы вядомы польскі транссексуал, дэпутат Сейму, на гэты раз ішла на выбары ад Зялёных.

Затое патрэбную колькасць подпісаў прадставілі ў выбарчую калегію іншыя 11 палітыкаў. У гэтым спісе ёсць знаёмыя беларускай аўдыторыі асобы. Напрыклад, фаварыт выбараў, цяперашні прэзідэнт Браніслаў Камароўскі, блізкі да ўрадавай партыі «Грамадзянская платформа». Думаецца, знаёмая і яго пазіцыя па ўкраінскім пытанні, праз прызму якой фармуецца ўся рэгіянальная дактрына. Камароўскі неаднаразова быў у Кіеве, дзе абяцаў украінскім калегам любую падтрымку, акрамя, хіба што, польскага экспедыцыйнага корпусу.

Напэўна, другі найбольш пазнавальны палітык сярод кандыдатаў пулу для беларусаў — польскі «жырыноўскі» Януш Корвін-Міке. Ён карыстаецца іміджам самага прапуцінскага палітыка за Бугам. Корвін-Міке сапраўды часта крытыкуе Майдан і гатовы заплосчыць вочы на анексію Крыму. Ён таксама вельмі паважае Лукашэнку за тое, што не здаў краіну Маскве, і нават называў яго ў кастрычніку мінулага года «гарантам беларускай незалежнасці». Сталыя спробы выявіць Пуціна цывілізаваным палітыкам здзіўным чынам не перашкаджаюць

Корвіну-Міке абяцаць стварыць пасля перамогі моцную сто-тысячную армію, якая, па яго словах, будзе асновай знешняй палітыкі Рэчы Паспалітай.

Трошкі незвычайна, што асноўным кандыдатам ад вядучай кансерватыўнай партыі «Права і Справядлівасць» (PiS) выступае не яе сімвал Яраслаў Канчынскі, а Анджэй Дуда — новая зорка правай палітыкі, які выйшаў з нетраў апарату PiS. Кансерватары выступаюць за ўзмацненне ўсходнееўрапейскай інфраструктуры NATO і нават гатовыя падтрымаць ідэю надання вайсковай дапамогі Украіне. Праўда, цалкам зразумець Анджэя Дуду часам цяжка, паколькі правыя таксама выступаюць за аўтаномію Польшчы ўнутры міжнародных структур. Плюс для патрыятычнай грамадскасці, што за іх галасуе, важна тэма бандэраўскіх злачыстваў. Таму вельмі часта палітык выдае папулісцкія супярэчлівыя заявы. Так, у лютым ён амаль сінхронна выступіў за тое, каб паслаць польскія войскі ва Украіну і супраць гэтага.

Бронза ў апытаннях у Магдалены Агурэк. Чаму і як Магдалена стала хэдлайнерам левых дэмакратаў, дасюль загадка. У любым выпадку, яна дапамагла ім узяць папулярнасць, у тым ліку таму, што яна адзіная жанчына сярод кандыдатаў. Што тычыцца ўсходняй палітыкі, то Магдалена асуджае ўчынкi Масквы ва Украіне і ў Крыме, аднак пры гэтым жадае нармалізацыі адносінаў з Пуціным. Магдалена на мітынгах кажа, што на месцы Камароўскага тэлефанавала б Пуціну і дамаўлялася пра мір, а не скрыгатала зубамі з-за таго, што ЗША не даюць Кіеву лятальную зброю. На яе думку, сакрэт паспяховага усходняй палітыкі ляжыць унутры Польшчы, якая мае стаць узорам для сваіх суседзяў.

Адна з сенсацый цяперашніх выбараў — з'яўленне ў топе польскага палітыку чалавек, які палітыкай прафесійна не займаецца і не з'яўляецца сябрам хоць нейкай партыі. Гэта Павел Кукіз — музыка і правы публіцыст. Акрамя таго, Кукіз вядомы як крытык

гомасексуалістаў, «партыйных кланаў», выбарчых партыйных мажарытарнай сістэмы выбараў. У гэтым кандыдата, якому, дарэчы, сімпатызуе каля 3–4 працэнтаў польскага электарату, цікавы погляд на геапалітыку ў нашым рэгіёне. На яго думку, Майдан быў інспіраваны Берлінам, які проста праз яго шантаваў Маскву накіравана на газ. Калі немцы дамагліся патрэбных тарыфаў, яны пакінулі ўкраінцаў на расправу Пуціну. Увогуле, ён лічыць, што Польшча была прынятая ў ЕС выключна з-за дэфіцыту на Захадзе таннай рабочай сілы. Ён рашуча выступае за ізаляцыю Польшчы адносна ўкраінскіх спраў.

Нягледзячы на тое, што польскія фермеры пакутуюць ад эмбарга Расіі, Адам Ярубас, прадстаўнік «Польскай сялянскай партыі», стаіць на дастаткова патрыятычных пазіцыях. Ён заклікае да новых баз NATO ва ўсходніх ваяводствах Польшчы. Увогуле, бяспека Польшчы — першы пункт праграмы прадстаўніка аграрыяў.

Сярод тых, хто застаўся ў кандыдацкім спісе, варта ўгадаць хіба што Януша Палікота (лева-ліберальная партыя «Твой рух»), які мае сваю дэпутацкую групу. Палікот прапануе правесці шэраг міжнародных канферэнцый, каб дабіцца дыялогу паміж Кіевам і Масквой. Праўда, пры гэтым Палікот таксама згодны на мадэрнізацыю польскага войска.

Вось такія падыходы. Пры ўсім багаці думак і прапановаў накіраваных на фармулы польскай усходняй палітыкі, відавочна, што настроі большасці палякаў выказваюць Браніслаў Камароўскі і Анджэй Дуда, якія маюць зараз большыя рэйтынгі. Гэта значыць, што Польшча пасля 11 мая на ўзроўні прэзідэнцкай адміністрацыі будзе працягваць заставацца саюзніцай NATO і вядучым лабістам Кіева ў заходніх структурах. Стаўка будзе рабіцца на тое, каб прымусяць Маскву пад ціскам санкцый і дапамогі Кіеву адмовіцца ад інтэрвенцыі ва ўнутраныя справы краін-суседзяў.

Апраўдаць тырана

Алег НОВІКАЎ

Перазахаванне цела былога англійскага караля Рычарда III Плантагенета, што адбылося 26 сакавіка, выклікала шквал спекуляцый наконт таго, ці можна рэабілітаваць тырана і забойцу.



Цяжка знайсці ў брытанскай традыцыі фігуру больш адмоўную, чым Рычард III (1452–1485). Шмат у чым такая катэгарычная ацэнка сфармаваная слаўным Вільямам Шэкспірам, які ў п'есе «Рычард Трэці» выносіць яму суровы вердыкт. У шэкспіраўскіх творах сустракаецца нават такая характарыстыка караля, як «рэінкарнацыя д'ябла».

Напэўна, падставы для такіх высноў у Вільяма былі: за гады кіравання Рычард III паспеў нарабіць шмат супярэчлівых спраў — у тым ліку задушыць сыноў-прынцаў свайго канкурэнта і адправіць на шыбеніцу без суду і следства мноства арыстакратаў. Ёсць міф, што ён быў датычны да забойства сваёй жонкі, паколькі паклаў вока на нейкую іншую жанчыну.

З улікам усяго апісанага, Рычард III, натуральна, нажыў пры жыцці нямала ворагаў, барацьба з якімі закончылася для яго трагічна. Манарх быў забіты падчас слаўтай бітвы з Цюдорам пры Басуорце (1485). Пасля забойства з нябожчыка адразу знялі карону і ўсё адзенне. Аголенае цела Рычарда правезлі конна на радасць натоўпу. Доўгі час лічылася, што тая «пахавальная працэсія» закончылася тым, што цела апошняга Плантагенета скінулі ў рэчку.

Праз амаль 550 гадоў былі жудасны тыран, рэшткі якога знайшлі два гады таму на адной з парковок, стаў кумірам брытанскай грамадскасці. На яго перапахаванне 26 сакавіка ў Лейстэры прысутнічала каля двух тысяч асобаў, сярод якіх былі мясцовы епіскап і ўвесь мясцовы бамонд. У гонар нябожчыка прагучаў нават вайсковы салют. Як іранізуюць на форумах: ад усяго пабачанага склалася ўражанне, што пры Басуорце перамаглі не Цюдоры, а Плантагенеты.

Ушанаванне тырана адразу выклікала палеміку на старонках брытанскай прэсы, прычым аматары рэабілітацыі Рычарда III — у яўнай большасці. Іх аргументацыя галоўным чынам будзе на апошніх даследаваннях гісторыкаў. Як піша кансерватыўная газета «The Daily Telegraph»: «Наша гісторыя была аднабокая адносна фігуры Рычарда III». Сапраўды, гісторыкі кажуць, што спадчына апошняга Плантагенета не такая адназначная. Будучы энергічным адміністратарам, Рычард III развіваў гандаль, рэарганізаваў войска, правёў рэформу ў судаводстве, быў патронам мастацтваў.

У сваю чаргу, гісторыкі заклікаюць прыхільнікаў дэма-

26 сакавіка ў Лейстэры прысутнічала каля двух тысяч асобаў, сярод якіх — епіскап і ўвесь бамонд

кратычных каштоўнасцяў не панікаваць. Фактычна, тое, што адбылося 26 сакавіка ў Лейстэры, тычыцца не Рычарда III, а яго цела. Мы маем справу з мала вывучаным феноменам, калі мёртвае цела — і так нешта сакральнае для свядомасці чалавека — у дадатак набывае нейкі капітал нябожчыка. У выніку гісторыя ведае абсалютна фантастычны сюжэт, героямі якіх былі мёртвыя парэшткі людзей.

Для прыкладу, можна ўзгадаць фантастычную гісторыю цела французскага драматурга Жана-Батыста Мальера, які пры жыцці быў кумірам праціўнікаў манархіі. Нягледзячы на тое, што на пахаванне прыйшоў вялізарны натоўп яго фанатаў, ніхто з часам не мог узгадаць, дзе дакладна тая магіла. Праз прыкладна 100 гадоў грывнула Вялікая французская рэвалюцыя, і Канвент патрабаваў знайсці парэшткі драматурга-дэмакрата. Прадстаўнік мясцовай адміністрацыі ў адказ раскапаў на могілках два шкілеты, адзін з якіх было вырашана лічыць мальераўскім. Той шкілет спакойна ляжаў сабе каля нейкага манастыра, пакуль у 1818 годзе не былі адкрытыя могілкі Пер-Лашэз — могілкі на ўсходзе гораду. Сёння Пер-Лашэз вядомы ўсяму свету (тут знаходзяцца рэшткі Джыма Морысана, Эдыт

Піяф і г.д.). Аднак на пачатку XIX стагоддзя гэта былі непапулярныя могілкі, для рэкламы якіх сярод парыжан сюды ў тым ліку працягнулі саркафаг з Мальерам.

У нашым выпадку фурор вакол цела Рычарда III — таксама кан'юнктурны і звязаны з яго дэманізацыяй у брытанскай афіцыйнай і кансерватыўнай гістарыяграфіі. Сярод багемы даўно стала модна скруціць дулю на адрас істэблішменту за кошт спробаў рэабілітаваць ненавіснага ім Рычарда Плантагенета. Дастаткова ўзгадаць адзін з самых слаўных брытанскіх дэтэктываў «Дачка часу» (аўтар Джэзэфіна Тэй), герой якіх праводзіць альтэрнатыўнае даследаванне гісторыі пра забойства братаў-прынцаў. У выніку аўтар фактычна рэабілітуе «рэінкарнацыю д'ябла». Галоўныя аргументы, якія былі прадстаўлены ў рамане для апраўдання Рычарда III: забойства пляменнікаў не прынесла Рычарду ніякай палітычнай перавагі, паколькі ён і без гэтага ўжо быў законным каралём, а маці прынцаў заставалася ў добрых адносінах з Рычардам.

З іншага боку, «чорная легенда» пра Рычарда III даўно ўжо не ўспрымаецца ў сацыюме як абсалютная ісціна. Напрыклад, у 1985 годзе адзін з брытанскіх каналаў арганізаваў шоў — суд па справе забойства прынцаў — і апраўдаў падсуднага, якога 500 гадоў лічылі вінаватым. У склад прысяжных былі запрошаны толькі тыя, чый адказ на гэта пытанне сведчыў пра іх поўную недасведчанасць у праблеме. З улікам сказанага выданне «The Times» заклікае не шукаць у рэпартажах з Лейстэра палітыку. На думку рэдакцыі, у выпадку з ушанаваннем Рычарда III прайшла ўнікальнасць Англіі, дзе ўдаецца сінтэзаваць «энтузіязм вакол гісторыі» і «сентыменталізм».

ПАЛІТЫКІ ТЫДНЯ

Уладзімір Парасюк

Уладзімір — дэпутат Вярхоўнай рады Украіны, герой Майдана, які праславіўся тым, што прарваўся на сцэну і заклікаў да штурму рэзідэнцыі Януковіча. Як піша прэса, менавіта пад Парасюка будзе рабіць партыю алігарх Ігар Каламойскі, які пакінуў пасаду губернатара Днепропетровскай вобласці. Партыя Парасюка, быццам, выйдзе на арэну ўвосень напярэдадні мясцовых выбараў. Адначасова самога Парасюка могуць рыхтаваць да балаціроўкі ў рэзідэнцыі. Каламойскі, які карыстаецца адносна вялікай падтрымкай сярод часткі дэмакратату, на думку палітолагаў, пабаіцца выстаўляць сваю кандыдатуру. У тым ліку з-за таго, што яму на днях паслалі чорную метку — МУС Украіны зноў пачаў пошук тых, хто ледзь не збіў да смерці нейкага адваката ў 2003 годзе. Лічыцца, што тое збіццё замовіў Беня (мянушка Каламойскага). Пра тое, што на Парасюка робіцца стаўка, сведчыць і яго мегаактыўнасць апошнімі днямі. Ён намагаецца стварыць сабе імідж галоўнага крытыка Парашэнкі. Эксперты лічаць, што ў партыі Парасюка вельмі добрыя шансы стаць пераможцам на рэгіянальных выбарах, як мінімум у Заходняй Украіне. Усе вядучыя мясцовыя партыі Украіны моцна страцілі ў рэйтынгах у апошні час.



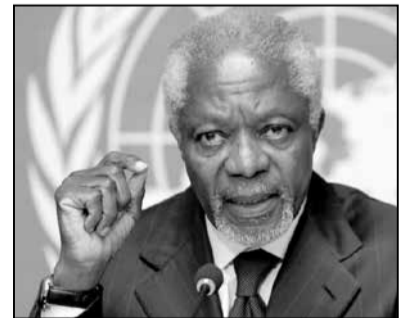
Саледад Чапетон

34-гадовая настаўніца, сябра права-цэнтрыйскай партыі «Нацыянальнае адзінства» (UN), з Балівіі нанесла самы моцны ўдар па рэжыму Евы Маралеса з 2006 года, калі індзеец-прэзідэнт прыйшоў да ўлады. Па выніках мясцовых выбараў, Саледад стала мэрам гораду Эль-Альта — адной з электаральных цытадэляў руху да сацыялізму (MAS) — партыі Маралеса. Чапетон атрымала 55 працэнтаў ужо ў першым туры. На іншых акругах правая апазіцыя таксама паказала някепскі вынік, хаця ўсе кажуць толькі пра перамогу настаўніцы. Тое, што менавіта поспех Чапетон прыцягвае інтарэс грамадства, магчыма, звязана з тым, што новы мэр Эль-Альта паходзіць з аймараў — індзейскі народ у Андах. Менавіта індзейцы, якія складаюць большасць насельніцтва краіны, былі сімпатызантамі Маралеса і забяспечвалі яму перамогі. Праўда, нягледзячы на фіяска ў Эль-Альта, партыя Маралеса засталася вядучай партыяй краіны. MAS у першым раундзе выйграла губернатарскія выбары ў 4-х з 9-ці рэгіёнаў. У іншых рэгіёнах пераможцу вызначыць другі тур.



Кофі Анан

Былы генеральны сакратар ААН на старонках выдання «New York Times» заклікаў выкарыстаць юбілей ААН для рэформы гэтай структуры. Нагадаем, што ў чэрвені споўніцца 70 гадоў існавання Арганізацыі Аб'яднаных Нацый, статут якой, па словах экс-генсека, трохі састарэў. Гэта, перш за ўсё, тычыцца права вета, якое дазваляе пяці сябрам Савету бяспекі (Вялікабрытанія, ЗША, Кітай, Расія, Францыя) блакаваць любую рэзалюцыю, прынятую на Генеральнай Асамблеі (вышэйшы орган ААН). Як лічыць Анан, шмат у чым з-за такога анахранізму «ад Нігеры да Афганістана і Украіны паміраюць мільёны чалавек». Так, Анан лічыць, што «людзі на Поўдні не паважаюць ААН як інстытут, паколькі сябрамі Савету бяспекі з'яўляюцца выключна паўночныя краіны». Таксама, на яго думку, відавочна, што цяперашняя сістэма кансервуе несправядлівую мадэль дамінавання шэрагу краін і перашкаджае знайсці ўзаемны давер. Цяжка сказаць, якой будзе рэакцыя на заклік былога лідара ААН, паколькі дэбаты аб неабходнасці пашырэння цягнуцца ўжо на працягу дзесяцігоддзяў, аднак практычнага выніку дасюль няма. Праўда, Кофі Анан аптымістычна спадзяецца, што сябры «вялікай пяцёркі» самі зразумеюць неабходнасць адмовіцца ад сваёй правоў. Першым крокам, марыць Кофі Анан, можа быць узятая кожнай краінай абавязак не накладваць права вета на рэзалюцыю, змест якой непасрэдна або ўскосна тычыцца гэтай краіны.



Ён быў адным з самых вядомых у Беларусі краязнаўцаў, педагогаў, вандроўнікаў, калекцыянераў, музейшчыкаў. Апантана ўлюбёным у свой родны край чалавекам. А яшчэ — шчырым беларусам, дэлегатам Устаноўчага з'езда Таварыства беларускай мовы ў Мінску.

Сяргей
ЧЫГРЫН



2 жніўня 1921 года ў вёсцы Пудзіна на Лідчыне ў сялянскай сям'і нарадзіўся хлопчык. Яго назвалі Уладзімірам, а прозвішча ён меў Урбановіч. У 1932 годзе ён скончыў пяць класаў і працаваў на гаспадарцы, займаўся самаадукацыяй. У 1938 годзе экстернам здаў экзамен за сямігодку і ў 1939 годзе паступіў у Жыровіцкую польскую сельскагаспадарчую гімназію Слонімскага павета.

Пры «Саветах» Уладзімір зноў здаваў экзамены за 7 класаў і паступіў у Мінскі палітэхнікум. Падчас акупацыі скончыў настаўніцкія курсы ў Навагрудку, пасля якіх працаваў настаўнікам у пачатковых класах у Лідзе і ў вёсцы Біскупцы на Лідчыне. Пасля вайны завочна скончыў Лідскую педагогічную вучэльню і літаратурны факультэт Гродзенскага педінстытута. А калі скончыў педынстытут, то ўладкаваўся настаўнікам роднай мовы і літаратуры ў Райцаўскую сярэднюю школу Карэліцкага раёна, а з 1959 года — працаваў у Валеўскай сярэдняй школе Навагрудскага раёна.

Няпроста жылося і працавалася Уладзіміру Урбановічу ў вёсцы Валеўка Навагрудскага раёна. За вочы яго называліся нацыяналістам. Такое кляймо яму прычэпілі ці то ад зайздасці, ці то ад таго, што гэты чалавек быў значна адукаванейшы за іншых, ад Бога таленавіты і шчыры. Ён, ці не адзін з першых у тыя пасляваенныя гады, напісаў і выдаў у Беларусі краязнаўчую кнігу «Па дарагіх мясцінах» (Мн., 1964), дзе дзеляцца вопытам краязнаўчай работы па беларускай літаратуры ў сваёй Валеўскай сярэдняй школе.

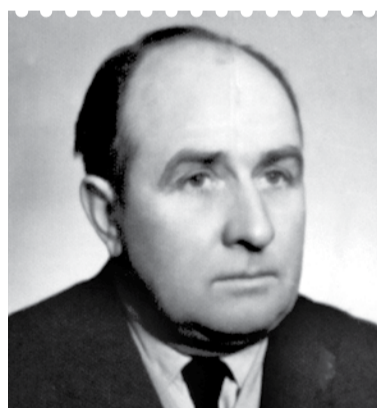
Настаўнік Уладзімір Урбановіч у той час паказаў і апісаў, як трэба выкарыстоўваць краязнаўчы матэрыял на ўроках. Вывучаючы жыццё і творчасць беларускіх пісьменнікаў, а таксама пісьменнікаў-землякоў, ён з вучнямі на веласіпедах і пяшком абышоў, аб'ехаў, і зноў жа апісаў тыя мясціны, дзе нарадзіліся пісьменнікі, творчасць якіх вывучалі ў школе. Настаўнік-краязнавец са школьнікамі наведаў мясціны Адама Міцкевіча, Якуба Коласа, Кузьмы Чорнага, Цішкі Гартнага, Дзятлаўшчыну, Навагрудчыну, Стаўбцоўшчыну, Слонішчыну і Уздзеншчыну, збіраючы новыя звесткі пра творчасць беларускіх літаратараў, запісваючы не толькі ўспаміны сваякоў,

Педагог, нацыяналіст, дэлегат

але і займаўся зборам вуснай народнай творчасці.

У Валеўскай сярэдняй школе краязнаўчы музей быў створаны яшчэ ў 1955 годзе. У ім былі гісторыка-этнаграфічны і аддзел прыроды. Калі ў школу прыехаў на працу Уладзімір Урбановіч, то ён дапоўніў музей літаратурным аддзелам. Уладзімір Аляксандравіч па ўсім свеце збіраў для музея розныя экспанаты. Ужо ў 1980 годзе ў Валеўскім народным краязнаўчым музеі налічвалася 1895 экспанатаў, з іх 978 — арыгінальных. Тады ў музеі былі каштоўныя рэчы, звязаныя з «Хронікай Быхаўца», з гісторыяй Любчанскай друкарні, матэрыялы пра Кастуся Каліноўскага, Францішка Багушэвіча, Цёткі, кнігі, паштоўкі, выдадзеныя суполкай «Загляне сонца і ў наша ваконца», друкарнямі Марціна Кухты і «Нашай нівы». Широка была прадстаўлена заходнебеларуская літаратура, а таксама газеты і часопісы таго часу, фотаздымкі беларускіх літаратараў, каштоўныя дакументы.

У 1970 годзе Уладзімір Урбановіч выдаў сваю чарговую кнігу «Шляхамі паэтаў і герояў». Гэта было дапоўненае выданне, дзе аўтар цікава расказваў пра школьны літаратурны гурток, пра музей, апісваў походы вучняў па мясцінах, звязаных з жыццём і творчасцю пісьменнікаў і герояў беларускага народа, аўтар дзеляўся шматга-



Ужо пасля смерці, 2 лютага 1999 года, Уладзіміра Урбановіча пасмяротна занеслі ў Кнігу Славы Навагрудскага раёна

довым вопытам выкарыстання краязнаўчага матэрыялу на ўроках беларускай літаратуры. Калі першай кнігі наклад быў 2700 асобнікаў, то «Шляхамі паэтаў і герояў» — ажно 10 тысяч. І першая, і другая кнігі Урбановіча былі даволі папулярнымі, найперш сярод настаўнікаў. Іх раскуплялі імгненна. У беларускім друку на кнігі з'явіўся шэраг станоўчых рэцэнзій Аляксея



У паходзе са школьнікамі, 1970-я гады



Уладзімір Урбановіч з пісьменнікамі Максімам Танкам, Янкам Брылём, Барысам Сачанкам, Анатолем Вялюгіным, Петрусём Макалём, Анатолем Кудраўцом і іншымі на ганку валеўскай школы

Пяткевіча, Рыгора Шкрабы, Янкі Саламевіча, Уладзіміра Калесніка, Веры Ляшук, Сцяпана Александровіча. Напрыклад, Сцяпан Александровіч у часопісе «Польмя» ў ліпені 1971 года павадамляў: «Самае цікавае і патрэбнае ў кнізе «Шляхамі паэтаў і герояў» — гэта той багаты фактычны матэрыял, які могуць шырока выкарыстоўваць настаўнікі Беларусі, і ў першую чаргу Гродзеншчыны».

Але гэтыя кнігі прынёслі Уладзіміру Урбановічу і шмат клопатаў. У пісьме да свайго лепшага сябра Міхася Петрыкевіча (1913–1999), які апошнія гады жыцця жыў у Вільні, пісаў, што яго абвінавачваюць у нацыяналізме і не раз выклікалі ў КДБ. Міхась Петрыкевіч 27 красавіка 1987 адказаў: «Чытаў твае кніжкі, маю іх з сабою цяпер і магу смела сказаць, што ніякага нацыяналізму там няма. Ёсць пачуццё любові да роднага краю, да роднай культуры, традыцый, прыроды, пашаны да людзей нашага краю. Дык хіба ж гэта дрэнна? Добра ведаю, што краязнаўства цяпер развіваецца, падтрымліваецца Міністэрствам асветы, культуры і другімі органамі ўлады. Гэта ярка відаць у Літоўскай рэспубліцы. Любоў да роднага краю дапамагае вырашыць важную дзяржаўную праблему — замацаванне кадраў, рабочых рук у сельскай гаспадарцы. Не менш важныя і другія аспекты краязнаўчай работы... Не ведаю, праз якія акуляры тыя

твае субсяседнікі разглядалі твае кнігі. А можа яны і не чыталі, а хто-небудзь з зайздасці даў ім адмоўную рэцэнзію. І гэта можа быць. Разумеецца, з гэтай заўважкі, як кажуць, піва не зварыш, але нервы папсаваць можна. Спачуваю табе, ведаю, як цяжка ўсё гэта перажыць. Тут можна сказаць словамі Янкі Купалы: «Чаго вам хочацца, панове, які вас выклікаў прымус?»

Сапраўды, пасля выхаду другой кнігі Уладзіміру Урбановічу выдаць больш кніг да самай смерці так і не ўдалося. Хаця ён напісаў сотні артыкулаў, нарысаў, даследаванняў, рэцэнзій і апублікаваў у газетах і часопісах, навуковых і папулярных выданнях. Пісаў пра мясціны і лёсы пісьменнікаў, выкладанне беларускай літаратуры ў школе, арганізацыю ў ёй навучальнага працэсу, пра друк Беларусі, беларускі фальклор, людзей культуры.

З 1958 года Уладзімір Урбановіч чытаў лекцыі па метадыцы літаратурнага краязнаўства на абласных і рэспубліканскіх курсах павышэння кваліфікацыі настаўнікаў. Ён быў сябрам рэспубліканскага журы па ацэнцы школьных падручнікаў, рэцэнзаваў падручнікі па беларускай літаратуры, з'яўляўся дэлегатам Устаноўчага з'езда Таварыства беларускай мовы.

У мяне, а таксама ў роднай пляменніцы Уладзіміра Урбановіча, бо сваіх дзяцей ён не меў, захоўваецца шмат публікацый, артыкулаў, рукапісаў педагога

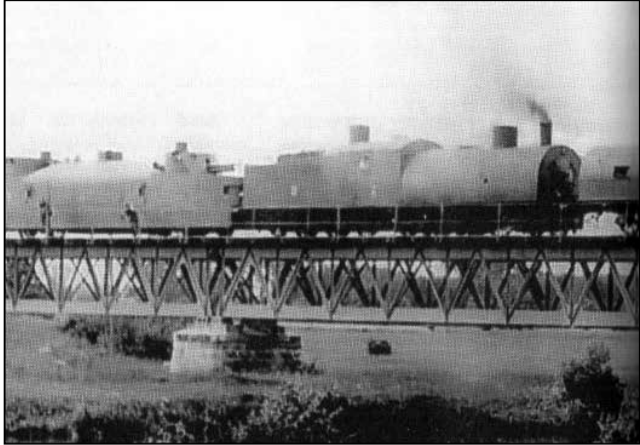
і краязнаўцы з Навагрудчыны. Гэта грунтоўныя даследаванні пра Адама Міцкевіча і Беларусь, у тым ліку і Навагрудчыну, пра старажытнае пісьменства і кнігадрукаванне на Навагрудчыне, пра Ігната Дамейку і сувязь Якуба Коласа і Янкі Купалы з Навагрудчынай і Лідчынай, пра Янку Нёманскага і Марылю Верашчаку, пра паўстанне 1863 года на Лідчыне і г.д. Назбіраюцца дзясяткі артыкулаў-даследаванняў, якія сёння склалі б не адну дыктоўную гісторыка-краязнаўчую і літаратуразнаўчую кнігу Уладзіміра Урбановіча, а таксама асобнае выданне пра Адама Міцкевіча, пра якога ён ведаў шмат.

У «Энцыклапедыі літаратуры і мастацтва Беларусі» ёсць невялікая згадка пра Уладзіміра Урбановіча, дзе напісана, што ён з'яўляецца і аўтарам шэрагу артыкулаў па метадыцы выкладання беларускай літаратуры, арганізацыі навучальнага працэсу, спалучэння школьных і пазашкольных заняткаў. Пра краязнаўства ў выкладанні беларускай літаратуры ў старэйшых класах, ролю краязнаўчага матэрыялу ў патрыятычным выхаванні вучняў, краязнаўства на службе ў настаўнікаў рускай і беларускай моваў, эстэтычнае выхаванне ў паходах па роднаму краю. А таксама пра дзясяткі іншых распрацаваных настаўнікам-краязнаўцам Урбановічам тэмаў, якія не састарэлі і сёння, іх смела можна прымяняць у школах, гімназіях і ліцэях.

У 1965 годзе Міністэрства адукацыі БССР зацвердзіла праграму настаўніка з Валеўкі, якая называлася «Праграма літаратурна-краязнаўчых гурткоў для васьмігадовых і сярэдніх школ і пазашкольных дзіцячых устаноў».

Да Урбановіча звярталіся па дапамогу і парадку навукоўцы, выкладчыкі вышэйшых навучальных устаноў, педагогі, архівісты і літаратуразнаўцы з усёй Беларусі, а таксама з Літвы, Польшчы, Украіны. Ён веў багатую перапіску, тысячы пісем ад вялікіх людзей, на жаль, згубіліся, але і шмат захавалася ў беларускіх архівах і музеях, у прыватных сховішчах. Уладзімір Урбановіч сябраваў амаль з усімі дзеячамі беларускай культуры і пісьменнікамі. У яго доме і ў школе ў Валеўцы шмат разоў пабывалі Максім Танк, Уладзімір Караткевіч, Янка Брыль, Генадзь Каханоўскі, Уладзімір Калеснік, Ігар Лучанок, Аляксей Карпюк, Барыс Сачанка, Анатоль Вярцінскі, Пятрусь Макаль, Фёдар Янкоўскі, Ян Скрыган, сваякі Якуба Коласа і Адама Міцкевіча і сотні іншых вядомых нам асобаў. Ён заўсёды знаёміў гасцей з Валеўкай, школьным музеем і, вядома ж, адвозіў іх на Свіцязь, дзе вяліся шчырыя гутаркі пра Беларусь, родную мову і культуру...

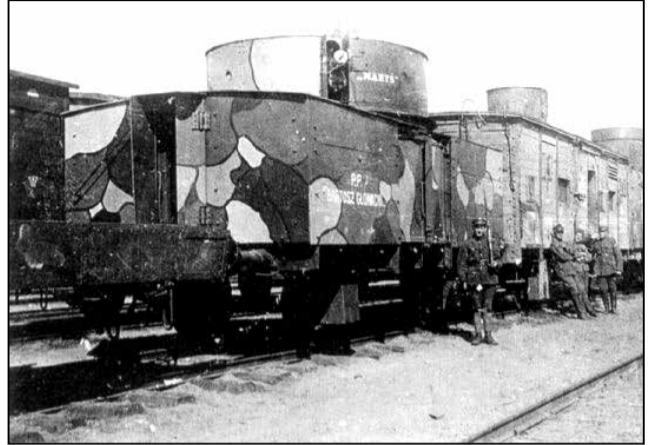
За сваю педагогічную і краязнаўчую дзейнасць Уладзімір Урбановіч быў узнагароджаны рознымі граматамі і дыпломамі, а таксама значком «Выдатнік народнай асветы». Ужо пасля смерці, 2 лютага 1999 года, яго пасмяротна занеслі ў Кнігу Славы Навагрудскага раёна.



Бронецягнік «Смелы»

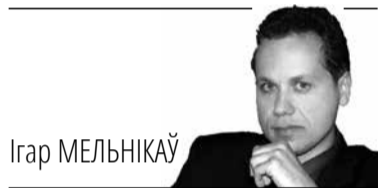


Гітлер аглядае падбіты польскі бронецягнік



Бронецягнік «Барташ Главацкі»

Тры вайны двух бронецягнікоў



Igor МЕЛЬНИКАЎ

Адным з галоўных відаў зброі міжваеннага Войска Польскага з'яўляліся браніраваныя цягнікі. Польскае войска мела некалькі дзясяткаў «сухапутных браняносцаў», якія дапамаглі жаўнерам Юзафа Пілсудскага перамагчы бальшавікоў, а пазней адстойваць заходнія межы Другой Рэчы Паспалітай. Большасць з гэтых бронецягнікоў дацягнула да Другой сусветнай вайны.

Народзіны легенды

Падчас савецкага наступлення ў ліпені 1920 года Войска Польскае сярод іншага страціла некалькі бронецягнікоў. Варшава разумела, што гэтыя страты могуць прывесці да паразы ў вайне. Хутка быў выдадзены загад аб будаўніцтве 6 новых «сухапутных браняносцаў», сярод якіх быў і «PP 20» (російскі рапсегну), пабудаваны ў Кракаве ў жніўні 1920 года. Аднак усе ведалі цягнік пад назвай «Барташ Главацкі» (селянін, удзельнік Паўстання Тадэвуша Касцюшкі, які адзначыўся ў бітве пад Рацлавіцамі). Першым камандзірам бронецягніка быў паручнік Станіслаў Пігонь (будучы прафесар Віленскага ўніверсітэта).

Першапачаткова цягнік складаўся з двух крытых артылерыйскіх вагонаў (у якіх знаходзілася па адной 76-міліметровай гармаце), адкрытай артылерыйскай пляцоўкі (на якой ставілася звычайная гармата), вагонаў, узброеных кулямётамі, і браніраванага лакаматыву. Крытыя вагоны былі зроблены з былых нямецкіх таварнякоў, на якіх, акрамя дадатковых лістоў брані, была пастаўлена вежа, што мела вугал абстрэлу 360 градусаў. У верасні 1920 года экіпаж бронецягніка складаўся з 8 афіцэраў, 37 малодшых камандзіраў і 97 радавых.

Хутка цягнік перададлі ў распараджэнне 15-й пяхотнай дывізіі. «Дваццатка» дзейнічала на лініі Чарэмха — Брэст-Літоўскі, а пазней ля Гайнаўкі. 19 верасня дзве гарматы цягніка былі знішчаны, а праз дзень, падчас баёў за Свіслач, не стала і трэцяй. Экіпаж бронецягніка вымушаны быў паставіць на платформы звычайныя палявыя гарматы і весці баі з іх дапамогай. Пазней была бітва на Нёмане, дзе «Главацкі» ўдзельнічаў у атацы на Ваўкавыск. У гэты час цягнік складаўся з 6 броневагонаў, на якіх было 2 палявыя гарматы і 10 кулямётаў. У кастрычніку 1920 года «Дваццатка» знаходзілася ў Седлецах, а пазней, да лета 1921 года, у Лідзе.

Мадэрнізацыя

Калі ў 1919 годзе палякі рыхтаваліся да вайны з усходнім суседам, яны рабілі стаўку на выкарыстанне менавіта старых рускіх вагонаў, якія мелі колы для руху на чыгуначным палатне шырынёй 1524 мм. Аднак пазней вайна прыйшла на польскія землі, і пра «шырокія» вагоны забылі. У пачатку 1920-х пра былыя «рускія» вагоны зноў узгадалі, і частка іх была выкарыстана для мадэрнізацыі «Барташа Главацкага». Безумоўна, колавыя пары для іх рабілі еўрапейскага стандарту.

У 1922–1923 гадах бронецягнік выкарысталі для супакойвання антыпольскіх выступленняў на тэрыторыі Горнай Сілезіі. Вясной 1925 года цягнік атрымаў новы нумар «10» і быў залічаны ў склад Пятага дывізіёну бронецягнікоў Кракаве. У гэты час «сталёвая крэпасць» складалася з аднаго артылерыйскага вагона і аднаго вагона з двума вежамі, пабудаванага на заводзе «Чырвоная Сормава» ў Ніжнім Ноўгарадзе і захопленанага падчас вайны 1920 года. Узбраенне складалася з дзвюх 76-міліметровых гармат і кулямётаў. У 1929 годзе была праведзена чарговая мадэрнізацыя бронецягніку. У 1930-х гадах «Барташ Главацкі» складаўся з трох артылерыйскіх вагонаў, два з якіх былі ўзброены 75-міліметровымі гарматамі, а адзін — гаўбіцай 100 міліметраў. Тады ж да вагонаў дабудавалі вежы з зенітнымі кулямётамі і абсталявалі цягнік сучаснай радыёсувяззю. У гэты час «сталёвая крэпасць» была ў складзе 2-га дывізіёна бронецягнікоў Кракаве — Непаламіцах.

Абаронца Брэсцкай крэпасці

У жніўні 1939 года цягнік атрымаў новы нумар — 55 і быў першапачаткова перададзены ў распараджэнне аператыўнай групы «Вышкаў», а пазней арміі «Прусы». У гэты час у яго склад быў залічаны ўзвод бронедрызін, на якіх размяшчаліся лёгкія танкеткі «TKS» і танкі «Рэно ФТ-17». Камандзірам экіпажу бронецягніка быў капітан Анджэй Падгурскі.

На першым этапе Вераснёўскай кампаніі 1939 года бронецягнік выкарыстоўваўся для патрулявання чыгуначных шляхоў. Увесь гэты час «сухапутны браняносец» не ўдзельнічаў у адкрытых баях з вермахтам, а толькі змагаўся з нямецкай авіяцыяй. Разам з «Барташам Главацкім» дзейнічаў бронецягнік «Смелы», пра які гутарка пойдзе ніжэй. 11 верасня 1939 года 55-ты апынуўся ў Лукаве, дзе ўзяў «на борт» 40-міліметровую супрацьпаветраную гармату «Бафорс». Пазней «Барташ Главацкі» быў накіраваны ў раён Брэста над Бугам.

Там, як вядома, падраздзяленні Войска Польскага рыхтаваліся да абароны Брэсцкай крэпасці. 14 верасня камандзір цягніка атрымаў загад рухацца ў бок Жабінкі і знішчыць там дэсант 3-й танкавай дывізіі вермахта. Ля моста на Мухаўцы ад цягніка былі адчэплены тры бронедрызіны, з якіх з'ехала некалькі танкетак «TKS». Хутка ўсе гэтыя машыны былі знішчаныя нямецкімі артылерыстамі. Бронецягнік адкрыў агонь з гармат і прыпусіў нацыстаў адступіць. Пазней «Главацкі» знішчыў групу нямецкіх матацыклістаў, якія рухаліся з боку Камянца. Артылерысты з 75-га палка вермахта пачалі абстрэл «сталёвай крэпасці». Бой працягваўся каля гадзіны, пасля чаго бронецягнік вымушаны быў адысці ў Брэст. На месцы бітвы палякі пакінулі знішчаную бронедрызіну з танкам «Рэно ФТ-17».

Хутка капітан Анджэй Падгурскі атрымаў кепскую навіну: «Вакзал у Брэсце захоплены». «55-ты» накіраваўся ў Ковель, а пазней на Луцк. 18 верасня камандзір цягніка вырашыў ісці на Львоў. 19 верасня «Барташ Главацкі» ўдзельнічаў у атацы польскай пяхоты на наступаючых на горад немцаў, аднак падчас бою быў моцна пашкоджаны нямецкай артылерыяй. 22 верасня ў

Львоў увайшла Чырвоная Армія, якая і захапіла бронецягнік.

Былы «Барташ Главацкі» быў залічаны ў склад 58-га палка ўнутраных войскаў НКВС. Пасля нападу Германіі на Савецкі Саюз цягнік зноў удзельнічаў у баявых дзеяннях супраць немцаў. На перагоне Баранавічы — Пагарэльцы ён атакаваў калону нямецкіх танкаў, аднак агнём у

Пасля ўваходу Чырвонай Арміі ў горад абодва бронецягнікі сталі яе трафеемі. Лёс камандзіра бронецягніка, капітана Мечыслава Маліноўскага, не вядомы

адказ быў моцна пашкоджаны і страціў ход. Так скончылася гісторыя бронецягніка, які прыняў удзел у трох войнах.

Польскі трафей

Іншы польскі бронецягнік, які прымаў удзел у абароне Брэсцкай крэпасці ў верасні 1939 года, меў нумар «53». Яго гісторыя пачынаецца ў 1918 годзе, калі палякі здабылі пад Кракавам браніраваны цягнік аўстра-венгерскага войска. Ён складаўся з двух браніраваных лакаматываў, двух артылерыйскіх вагонаў, узброеных 70-міліметровымі гарматамі і 3 кулямётамі, а таксама 2 вагонамі, узброенымі кулямётамі. Хутка быў сфарміраваны экіпаж бронецягніка, які ўзначаліў капітан Людвіг Хіцкевіч. Ужо ў лістападзе 1918 года «сталёвая крэпасць» удзельнічала ў баявых дзеяннях супраць украінцаў ля Перамышля і Львова.

26 лістапада цягнік быў падзелены на дзве часткі. Так было створана два бронецягнікі, «Пілсудчык» і «Смелы». У красавіку другі з іх прымаў удзел у баявых дзеяннях супраць бальшавікоў на тэрыторыі Беларусі. Падчас баявых дзеянняў «Смелы» быў значна пашкоджаны, аднак пасля рамонтнага вярнуўся на фронт і ўдзельнічаў у баявых дзеяннях супраць Чырвонай Арміі.

Пазней бронецягнік быў значна мадэрнізаваны. Яго ўзбраенне

складалася з 4 гармат буйных калібраў, дзвюх гармат у танкавых вежах, 15 кулямётаў. Да броневагонаў дадаваліся лакаматывы і некалькіх вагонаў. У жніўні 1939 года цягнік атрымаў новую нумарацыю — 53. Яго камандзірам быў прызначаны беларус, капітан Мечыслаў Маліноўскі. У першыя дні вайны «сталёвая крэпасць» знаходзілася ў раёне мястэчка Семкавіцы. Ён атрымаў загад рухацца ў бок вёскі Мокрая, дзе пачыналася жорсткая бітва паміж нямецкай 4-й танкавай дывізіяй і часткамі Валынскай брыгады кавалерыі Войска Польскага. «Смеламу» ўдалося адбіць нямецкую атаку. Хутка бронецягнік атакаваў самалёты Люфтвафэ, а за імі на полі з'явілася 70 варажых танкаў.

Ад прамых трапленняў снарадаў, выпушчаных з гаўбіц «Смелага», з некалькіх «панцэр-кампфвагенаў» сарвала вежы. Над полем разнеслася гучнае: «Zurück» (ням. — «назад»). Але і «Смелы» вымушаны быў адступіць. На станцыі Рэмбеліцы — Ізбіска цягнік напароўся на падраздзяленні мотапяхоты вермахта. Мечыслаў Маліноўскі вымушаны быў кінуць у бой сваіх пяхотнікаў, якія ехалі ў адным з вагонаў. Не вядома, як бы скончыўся бой, калі б на гэтым участку не з'явіўся бронецягнік № 52. Гэта дазволіла «Смеламу» прарвацца ў Дзялошыні. 2 верасня «53-ці» атрымаў загад патруляваць участак Семкавіцы — Чэнстахова. У гэты час цягнік некалькі разоў уступаў у бой з нямецкімі танкамі. З 6 верасня «Смелы» дзейнічаў разам з «Барташам Главацкім».

Пазней абодва цягнікі вымушаны былі адступіць у бок Мінска Мазавецкага. 12 верасня бронецягнік атрымаў загад рухацца ў бок Брэсцкай крэпасці. 14 верасня ля станцыі Скокі «53-ці» падтрымаў агнём пяхоту КАП, якая вяла бой з падраздзяленнем вермахта. Як адзначалася вышэй, вярнуцца ў Брэст «Смелы» і «Барташ Главацкі» не змаглі і вымушаны былі накіравацца ў Заходнюю Украіну. 18 верасня цягнікі ўдзельнічалі ў баях з немцамі на подступах да Львова.

Пасля ўваходу Чырвонай Арміі ў горад абодва бронецягнікі сталі яе трафеемі. Лёс камандзіра бронецягніка, капітана Мечыслава Маліноўскага, не вядомы. А вось «Смелы» быў перададзены 75-му палку ўнутраных войскаў НКВС і ў чэрвені 1941-га ўдзельнічаў у баях з вермахтам, аднак апынуўся ў атачэнні і быў падарваны экіпажам. Немцы адрамантавалі «Смелага», і яго вагоны ўвайшлі ў склад нямецкага Kampfzug A. Вясной 1944 года савецкая армія канчаткова знішчыла «польска-савецка-нямецкі» бронецягнік.



Туга страчанага сусвету



Дзядзька Рыгор-летуценнік

«Будаўніцтва чалавека» Уладзіміра Вішнеўскага

Марат ГАРАВЫ

У Музеі сучаснага выяўленчага мастацтва адкрылася выстава «Будаўніцтва чалавека» з нагоды 60-годдзя з дня народзінаў і 40-годдзя творчай дзейнасці мастака Уладзіміра Вішнеўскага — аднаго з найлепшых у краіне майстроў кніжнай графікі.

У экспазіцыі — творы выяўленчага мастацтва ў розных тэхніках і матэрыялах, прысвечаныя выбітным постацям і падзеям айчыннай гісторыі, а таксама праблеме дуалізму чалавека, які з часоў Адама і Евы разрываецца паміж духоўным і матэрыяльным.

Як значыць старшыня Беларускага саюза мастакоў Рыгор Сітніца, ягоны сябра, ураджэнец Случчыны Уладзімір Вішнеўскі — адзін з гадаванцаў Рэспубліканскай школы-інтэрната па музыцы і выяўленчаму

мастацтву — той цёплай, мілай і ўтульнай школке, што дала не толькі Бацькаўшчыне, але і сусвету дзясяткі выбітных майстроў мастацтва, якія будавалі і зараз дабудоўваюць нацыю. «Як грамадзянін, мастак і настаўнік Уладзімір Вішнеўскі ніколі не збочваў з гэтага магістральнага светабачання і перадаў яго сваім шматлікім вучням з Беларускай акадэміі мастацтва, дзе майстра адпрацаваў 30 гадоў. Будзем спадзявацца, што ягоныя выхаванцы таксама не збочаць з гэтага шляху, а будуць абапірацца на тыя традыцыйныя каштоўнасці, якія ўласцівыя кожнай нацыі», — падкрэсліў старшыня БСМ.

Калегі Уладзіміра Вішнеўскага адзначалі, што нечаканая, узнёсла і незвычайна праніклівая творчасць майстра нікога не пакідае абыякавым, называлі мастака знакавай асобай сучаснага беларускага выяўленчага мастацтва, якая вельмі абвострана ўспрымае жыццё і стварае адпаведны творчы асяродак, што захоплівае сучаснае пакаленне мастакоў.

Выстава працуе да 16 красавіка.

Лятучая, гаручая, празрыстая...

Самагонка ў нашай гісторыі

У выставачнай зале філіяла Нацыянальнага гістарычнага музея Рэспублікі Беларусь «Музей гісторыі беларускага кіно» 1 красавіка адбылося афіцыйнае адкрыццё выставы, прымеркаванай да Міжнароднага Дня смеху, «Лятучая, гаручая, празрыстая: Гісторыя промыслу і барацьбы з ім у Беларусі», якая падрыхтавана сумесна з РГА «Беларускі саюз дызайнераў».

Традыцыя самагонаварэння ў Беларусі вядома з XV стагоддзя. Самагонка ў гісторыі нашай краіны становілася як чыннікам гаспадарчага росту, так і сапраўдным бічом на шляху развіцця грамадства. Выраб гарэлкі кантраляваўся дзяржавай, а часамі становіўся несанкцыянаваным. Апошні перыяд росту несанкцыянаванага вырабу звязаны з 1939 годам і аб'яднаннем тэрыторыі Беларусі ў яе сучасных межах. Час ваеннага ліхалецця, частай змены ўлады прымушаў насельніцтва шукаць стабільную «валюту» для ўзаемных разлікаў. Самагонаварэнне залежала ў першую чаргу ад наяўнасці жыта ў сялян, таму спачатку істотна распаўсюдзілася ў Заходняй Беларусі, не абцяжаранай калгасным ладам.

У найноўшай гісторыі самагонаварэнне стала аб'ектам пераследу з боку дзяржавы. З

з 1 красавіка не жарт!

Выстава ЛЯТУЧАЯ ГАРУЧАЯ ПРАЗРЫСТАЯ

гісторыя промыслу і барацьбы з ім на Беларусі

Музей гісторыі беларускага кіно
Мінск, вул. Свядлова 4, штодзённа з 10.00 да 19.00

да 17 мая

www.afisha.tut.by

дапамогай п'яра, пэндзля і слова з гэтай з'явай змагалася сатыра і наглядная агітацыя.

Сёння самагонка — частка нацыянальнай нематэрыяльнай культурнай спадчыны; як і беларуская кухня, яна вызначае рэгіянальную адметнасць, раскрывае турыстычны патэнцыял краіны. У якасці дэманстрацыі самагону як культурнай спадчыны яго прапануюць сёння шматлікім турыстам, наведвальнікам аграсядзібаў, культурніцкіх заповеднікаў, музейных комплексаў.

Экспазіцыя выставы прэзентуе ўзоры самагонных апаратаў, аtryбуты, якія суправаджалі сам працэс самагонаварэння. Значную частку экспанатаў складаюць узоры савецкіх плакатаў антыалкагольнай накіраванасці. Жанр сатыры, які выкрываў сацыяльныя стэрэатыпы, звязаныя з п'янствам, сёння ўжо з'яўляецца гісторыяй. Сатырычная графіка на гэтую тэму па асабліваму выяўляе творчасць такіх вядомых беларускіх мастакоў, як Барыс Забораў, Мікалай Гурло, Леанард Чурко, Аскольд Чуркін, Яўген Бусел і інш. Грамадзянская лірыка, якую стваралі да плакатаў, належыць не менш вядомым

беларускім аўтарам-літаратурарам, Рыгору Барадудзіну, Генадзю Кляўко, Івану Стадольніку. Плакаты пазнейшага перыяду належыць аўтарству Уладзіміра Крукоўскага, Уладзіміра Цэслера, Сяргея Войчанкі, Дзмітрыя Масля і іншых.

Наведвальнікам выставы прапануюцца відэагіды, якія раскрываюць цікавыя старонкі з гісторыі самагонаварэння. З культуралагічнага пункту гледжання асабліва сці культуры спажывання алкаголю ў беларусаў разглядае доктар філасофіі Ірына Дубянецкая. Агляд гісторыі самагонаварэння, яго ролю ў сістэме гаспадаркі, цікавыя архіўныя спасылкі прапануе доктар гістарычных навук Валлянцін Голубеў.

Партнёрам праекту выступіў музейны комплекс «Дудуткі», які адраджае старадаўнія тэхналогіі і рэцэпты, у якасці дэманстрацыі культурнай спадчыны ў межах выставы ладзіць дэгустацыі.

Музей гісторыі беларускага кіно. Адрас: г. Мінск, вул. Свядлова, 4. Кожны дзень (акрамя панядзелка) з 10.00 да 19.00. Тэл. для даведак: 327 10 75; 029 627 10 75.

Настройся!

НОВЫЯ ХВАЛІ

0700-0800
1800-2100
2200-2300
0600-0630

6075 КГЦ 6105 КГЦ 49 М
5930 КГЦ 6105 КГЦ 49 М
1386 КГЦ 216 М
1386 КГЦ 216 М

Радые Свабода
svaboda.org

Новы Час

Агульнапалітычная штотыднёвая газета
novychas.info

Выдаецца з сакавіка 2002 г.
Галоўны рэдактар
Кароль Аляксей Сцяпанавіч

ЗАРЭГІСТРАВАНА Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь. Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі № 206 ад 20 ліпеня 2009.

ЗАСНАВАЛЬНІК Мінская гарадская арганізацыя ГА ТБМ імя Ф.Скарыны. Адрас. 220005, г. Мінск, вул. Румянцава, 13. Тэл. (+375 17) 284 85 11.

ВЫДАВЕЦ Выдавецкае ўнітарнае прадпрыемства «Час навінаў». Пасведчанне ад 25.04.2014 г.

АДРАС РЭДАКЦЫІ І ВЫДАЎЦА 220113, г. Мінск, вул. Мележа, 1–1234. Тэл. +375 29 986-38-05, +375 17 268-52-81 novychas@gmail.com; novychas.info

НАДРУКАВАНА ў друкарні УП «Плутас-Маркет». г. Мінск, вул. Халмагорская, 59 А. Замова № 442

Падпісана да друку 03.04.2015. 8.00. Наклад 7000 асобнікаў. Кошт свабодны.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў. Пры выкарыстанні матэрыялаў газеты спасылка на «Новы Час» абавязковая. Рукапісы рэдакцыя не вяртае і не рэагуе мастацкія творы. Чытацкая пошта публікуецца паводле рэдакцыйных меркаванняў.